

Використання пейнтбольного спорядження на практичних заняттях з тактики є додатковою мотивацією для курсантів і дозволяє цілком зануритися в атмосферу майже справжнього бою



#3-4

(115-116) 2020

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК
ІМЕНІ ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

У НОМЕРІ:

- 6 Операція «Stop корона-вірус», або як в Академії запобігають поширенню Covid-19
- 9 А навчання – дистанційне
- 12 Тренувальну місію продовжено
- 14 Цьогоріч у військовий коледж можна вступати без сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання!
- 17 «Данський» клас англійської мови
- 20 Альпінізм для курсантів – не хобі...
- 24 Майор Олег Дундук : «Гасло десантників «Ніхто, крім нас!» назавжди залишилось у моєму серці»
- 28 Як звичайна колода... військовий колектив гуртує
- 32 Коли займаєшся улюбленою справою...



**УСІ СИЛИ –
НА БОРотьБУ
З ПАНДЕМІЄЮ**

стор. 4



**«ТРЕНУВАЛЬНА МІСІЯ
ЗА УЧАСТІ КАНАДИ
ТРИВАТИМЕ Й
НАДАЛІ...»**

стор. 10



**КОМАНДИРУ
ПЕРШОГО ДЕСАНТУ,
ЯКИЙ У 43-МУ
ФОРСУВАВ ДНІПРО,
ГЕНЕРАЛУ ІВАНУ
КАЛІБЕРДІ - 100
РОКІВ!**

стор. 30



**ОФІЦЕР
УКРАЇНИ**

Aut vincere, aut mori.

Scientia vinces.

Docendo discimus.

Редактор
Ігор МАХНО

Редакційна колегія:

Павло ТКАЧУК
Артур ЛУНЬКОВ
Антон МИРОНОВИЧ
Віталій СТЕЧИШИН

Літературна
редакторка
Наталія ІЩУК

Дизайн та верстка:
Василь ПАЛІЙЧУК

Думка редакції не завжди збігається з думкою авторів.
Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.

Редакція залишає за собою право використовувати, редагувати та скорочувати матеріали.

Листи, рукописи, фотоматеріали не рецензуються і не повертаються.
При використанні матеріалів посилання на журнал обов'язкове!

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 24011-13851Р від 11.05.2019 року

Віддруковано у друкарні Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

Обсяг - 10 друк. арк.
Замовлення № 29 від 12.05.2020р.
Наклад 500 прим.

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв Майдану, 32

E-mail:
asvpress@gmail.com
Інтернет:
<http://www.asv.gov.ua>

ПОСТАНОВА

Верховної Ради України

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 85 Конституції України Верховна Рада України постановляє:

Призначити ТАРАНА Андрія Васильовича на посаду Міністра оборони України.

Голова Верховної Ради України
Д. РАЗУМКОВ

4 березня 2020 року



Начальник Генерального штабу Збройних Сил України відтепер підпорядковується Головнокомандувачу ЗСУ. Це впливає з Указу Президента України Володимира Зеленського №122 “Про внесення змін до Положення про Генеральний штаб Збройних Сил України” від 27 березня 2020 року.

Генштаб названо головним органом військового управління з планування оборони держави, стратегічного планування застосування ЗСУ. Він “забезпечує здійснення безпосереднього військового керівництва Збройними Силами України Головнокомандувачем Збройними Силами України”, ідеться в Указі.

Генштаб також розробляє стратегічний план застосування Збройних Сил, інших складових сил оборони щодо відсічі збройній агресії та подає його на розгляд Головнокомандувачу ЗСУ.

“Генеральний штаб очолює Начальник Генерального штабу Збройних Сил України, який призначається на посаду і звільняється від посади Президентом України за поданням Міністра оборони України. На посаду Начальника Генерального штабу Збройних Сил України призначається військовослужбовець. Начальник Генерального штабу Збройних Сил України підпорядковується Головнокомандувачу Збройними Силами України”, – ідеться у тексті документа.

В Указі №123 “Питання Головнокомандувача Збройних Сил України” визначено повноваження Головокома. Він має здійснювати безпосереднє військове керівництво Збройними Силами, контроль стану забезпечення армії військовою технікою, озброєнням та іншими ресурсами, звітувати перед Президентом і Міністром оборони про досягнення військово-стратегічних цілей у сфері оборони.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №125/2020

Про призначення Р.Хомчака
Головнокомандувачем Збройних
Сил України

Призначити ХОМЧАКА Руслана Борисовича Головнокомандувачем Збройних Сил України.

Президент України
В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ

27 березня 2020 року



УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №126/2020

Про призначення

С.Корнійчука Начальником Генерального штабу Збройних Сил України

Призначити КОРНІЙЧУКА Сергія Петровича Начальником Генерального штабу Збройних Сил України.

Президент України
В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ

27 березня 2020 року



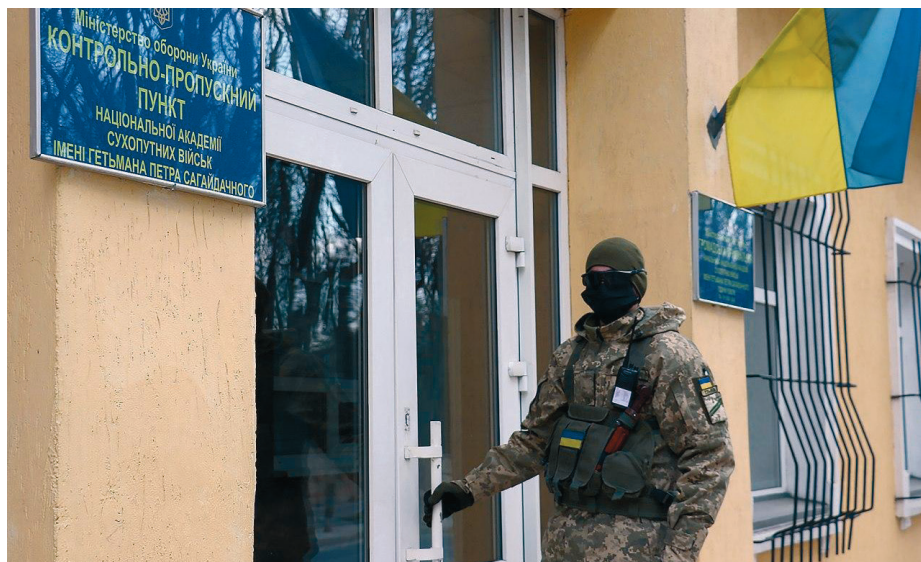
УСІ СИЛИ – НА БОРОТЬБУ З ПАНДЕМІЄЮ

Після того, як в області оголосили про надзвичайну ситуацію через пандемію захворювання COVID-19, у Львівському гарнізоні загалом і у Національній академії сухопутних військ зокрема були одразу вжиті нагальні заходи щодо протидії коронавірусу.

ЗАСІБ ПРОФІЛАКТИКИ – МІНІМУМ КОНТАКТІВ

За рішенням Оперативного штабу всі військовослужбовці та працівники, які мешкають за межами навчального закладу, були зобов'язані перетинати межі Академії та перебувати на її території виключно у медичних масках або респіраторах. Також було рекомендовано використовувати гумові рукавички і засоби дезінфекції під час пересування містом, відвідування торговельних закладів, у громадському транспорті. Ці ж вимоги, зрозуміло, поширювалися і на курсантів, які проживають за межами Академії.

На своїй сторінці у Фейсбукі начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук одразу ж повідомив: «Враховуючи епідеміологічну ситуацію у Львові, області та загалом в Україні, вважаю, що на даний момент немає підстав для повної ізоляції курсантів, військовослужбовців інших категорій. Втім, якщо ситуація буде загострюватись або надійдуть відповідні вказівки від військово-політичного керівництва держави, зокрема й органів військового управління, ми будемо готові у найкоротші терміни вжити заходів для повного убезпечення особового складу від потенційних біологічних загроз. Відпо-



відні розрахунки для цього вже зроблено».

Роботу науково-педагогічних працівників організували таким чином, аби вони якомога менше контактували з курсантами й іншими особами на території Академії.

Відтак, усі завдання, – а це безпосередня підготовка до занять, розробка методичних рекомендацій, наукові дослідження тощо, – вони виконують дистанційно, перебуваючи вдома. Усім військовим та працівникам вишу рекомендовано для вирішення службових питань, замість особистого спілкування, використовувати технічні засоби зв'язку.

ТИМЧАСОВО ОБМЕЖЕНО ВІДВІДУВАННЯ ВИХОВАНЦІВ ВИШУ

Відразу ж суворішим став і перепускний режим до Національної академії. Тимчасово повністю обмежено відвідування вихованців батьками й іншими особами. Було зроблено усе можливе, аби забезпечити увесь колектив індивідуальними медичними засобами. До речі, власними силами було організовано поширення якісних медичних масок, одночасно надіслано заявки у відповідні органи на їхнє постачання.

– Закликаю також усіх надзвичайно відповідально поставитись



до цього питання і долучитись до забезпечення індивідуальними засобами захисту. У мережі Інтернет є величезна кількість порад, як можна власноруч виготовити якісну медичну маску з підручних засобів, – зазначив генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Окрім того, прошу всіх бути абсолютно свідомими під час використання індивідуальних засобів захисту і не робити це лише для вигляду: медична маска – не для «відмазки». Правильне та регулярне її використання може врятувати десятки, сотні й, навіть, тисячі життів! Змінійте одноразові медичні маски не рідше, ніж кожні 4 години. Не забувайте вчасно дезінфікувати їх!

Потрібно зазначити, у Національній академії сухопутних військ одразу була розгорнута робота щодо закупівлі необхідних засобів запобігання, проникнення і поширення інфекції у військовому середовищі. Тому з перших днів епідемії тут провадилася

дезінфекція житлового фонду, аудиторій, їдалень і складських приміщень.

В АКАДЕМІЇ ЦІЛОДОВО ПРАЦЮЄ ОПЕРАТИВНА ГРУПА

Окрім Оперативного штабу із протидії проникненню та поширенню COVID-19, у Національній академії сухопутних військ також цілодобово працює Оперативна група, завданням якої є оперативне реагування на всі загрози, пов'язані з можливим поширенням інфекції. Вона, зокрема, здійснює постійний моніторинг епідеміологічної ситуації в країні, області і, насамперед, у місті, готова до виконання відповідних алгоритмів у випадку виявлення хворих осіб, у тому числі і до їхньої ізоляції та відправки до лікувальних установ.

Потрібно зазначити, що офіцери, працівники, курсанти, а також члени їхніх сімей з розумінням поставились до необхідних обмежень та заходів. Вони

підтримали керівництво Академії у намаганнях зберегти життя та здоров'я всіх і кожного.

– Кожен із нас повинен усвідомлювати, що він може стати джерелом вірусу, навіть не відчувачи жодних симптомів. Про це свідчить гіркий досвід інших країн, – резюмує генерал-лейтенант Павло Ткачук у своєму зверненні. – Перемогти цю біологічну небезпеку нам допоможуть згуртованість, повне взаєморозуміння, підтримка і допомога один одному, свідоме, надзвичайно відповідальне ставлення до своїх службових та громадянських обов'язків!

Із метою налагодження ефективної комунікації та забезпечення вчасного інформування керівництва Національної академії про ймовірні загрози поширення коронавірусу COVID-19, у навчальному закладі працює Гаряча лінія за номером телефону: 258-43-62.



МАСКИ «АКАДЕМІЧНІ»

З початком епідемії у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного одразу налагодили виробництво медичних масок власними зусиллями. Цей «аксесуар» сьогодні є одним із головних захисних засобів у протидії поширенню небезпечного коронавірусу COVID-19. До цього процесу долучилися не лише штатні працівники майстерні з ремонту речового майна та ательє з пошиття військових одностроїв, але й самі курсанти.

Спільними зусиллями щодня вдається виготовити близько трьохсот одноразових і багаторазових медичних масок. Насамперед їх передають у ті підрозділи та служби вишу, які забезпечують життєдіяльність: медичні установи, їдальню, для потреб добового наряду тощо. Загалом медичними масками вже забезпечені чи не всі військовослужбовці та працівники Академії.

ОПЕРАЦІЯ «СТОП КОРОНАВІРУС», АБО ЯК В АКАДЕМІЇ ЗАПОБІГАЮТЬ ПОШИРЕННЮ COVID-19

У Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного створено Оперативний штаб з протидії коронавірусу. Вживаються найрізноманітніші заходи щодо запобігання проникнення цієї небезпечної інфекції на територію навчального закладу.

Головна мета – убезпечити кількатисячний колектив від зараження і захворюваності. Якою реально є боротьба зі смертельною інфекцією, яких зусиль докладає керівництво вишу на чолі з генерал-лейтенантом Павлом Ткачуком і особовий склад, аби не допустити розповсюдження COVID-19 у військовому колективі?



УСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З КОНТРОЛЬНО-ПЕРЕПУСКНОГО ПУНКТУ...

Це перша лінія оборони від інфекції. Відтоді, як у країні запроваджено карантин, на КПП від ранку чергує лікар із пірометром – пристроєм електронного вимірювання температури. Цього дня чергування випало лікарці лазарету лейтенантці медичної служби Олександрі Головащенко.

– У мої обов'язки входить перевірка стану здоров'я всіх військовослужбовців і працівників ЗС України, які приходять на службу й роботу зранку і повертаються з обіду. Починаю, як правило, з опитування: чи не має скарг на здоров'я? Потім вимірюю темпе-

ратуру внутрішньовушним пірометром, – розповідає Олександра.

Процедуру фахівець робила швидко і без помітних затримок. Декілька секунд, і на електронному табло невеличкого приладу висвітлюється температура тіла.

– Якщо під час огляду температура людини вища за 37 градусів, ми скеровуємо її для подальшого огляду в лазарет. Там відбувається поглиблене обстеження пацієнта, а за потреби, коли виникають будь-які сумніви чи підозри, скеровуємо хворого для подальшої консультації до військового шпиталю, – уточнила медпрацівник алгоритм дій у разі виявлення хворого з підвищеною температурою.



Як зауважив начальник лазарету лейтенант медичної служби Сергій Рибас, весна – сезон гострих респіраторних захворювань. Але навіть таких хворих у лазареті перебуває дуже мало, до п'яти осіб. Водночас до людей з підвищеною температурою і симптомами інфекційних захворювань, за теперішніх обставин, увага особливо прискіплива.

ЧАС НА ПРИЙМАННЯ ЇЖІ ЗБІЛЬШЕНО

У виші на сьогодні заборонено проведення шиків, а ранкову фіззарядку проводять за індивідуальним планом. Взагалі в Академії робиться все, аби запобігти будь-якому скупченню особового складу як на відкритій території, так і у навчальних аудиторіях, і навіть у їдальні. Останній об'єкт можна назвати взагалі стратегічним. Тут завжди були особливі вимоги щодо дотримання санітарно-гігієнічних норм, а із загрозою проникнення коронавірусу вживають безпрецедентних заходів.

– Почну з того, що кожна нова зміна кухарів проходить додаткове обстеження медпрацівником, включаючи температурний скринінг. Увесь персонал працює у





масках і захисних рукавичках. Прибирання й дезінфекція робочого місця – регулярні. Крім того, змінено принцип доступу людей в їдальню. Якщо раніше курсанти приходили у складі підрозділів, а це близько півтори сотні осіб одночасно, то нині - групами від 10 до 20 чоловік. Про те, що до зали вони заходять ретельно помивши руки і продезінфікувавши їх, я вже і не мав би наголошувати, бо все доведено до автоматизму, – розповів начальник їдальні старший сержант Володимир Вижга.

Щоб курсанти вільніше почувалися за столами, удвічі збільшено загальний час для приймання їжі. Це дає змогу збільшити інтервали між групами, зменшивши таким чином вірогідність контакту людей.

Їдальню додатково обладнано системою німецької компанії Ecolab для одночасного миття і дезінфекції усіх поверхонь, а також кухонного обладнання. Почали її встановлювати ще задовго до спалаху пандемії у світі, адже гігієна й високі санітарні стандарти у Національній академії – завжди один із пріоритетів. А нині – тим паче.

ЧИСТОТА

АСОЦІЮЄТЬСЯ З БЕЗПЕКОЮ

Взагалі слово «чистота» в Академії сприймається не інакше, як здоровий спосіб життя, що дозволяє перебувати у безпеці.

– Добовий наряд не менше трьох разів на добу провітрює приміщення. Вологе прибирання підлоги робиться до десяти разів.

А дезінфекція дверних ручок, билиць ліжок, спинок стільчиків, підвіконь, перил й інших місць, до яких, зазвичай, торкаються курсанти, ще старанніша. Медпрацівникам для цього щодня видають спеціальний розчин із вмістом глдіазину.

Закуплено гель-антисептик, який курсанти використовують для дезінфекції рук перед харчуванням. Також встановили бактерицидну лампу у спальному приміщенні, – розповів начальник навчального курсу старший лейтенант Руслан Шолубко і додав, що на курсі немає випадків захворювань, навіть на ГРЗ.

Як зазначив начальник факультету бойового застосування військ полковник Олександр Тимошук, для запобігання можливого поширення коронавірусу, першокурсники і другокурсники перебувають, на так званій, «казармі».

– Додому ходять тільки одружені курсанти. Такі ж правила і для старшокурсників. Виняток – старшокурсники, які винаймають помешкання у місті. Інші проживають у казармах. Також курсанти попередили батьків, щоб на час карантину їх не відвідували навіть у вихідні. Безпека – пріоритет, – зауважив полковник Олександр Тимошук. – Утім, якщо епідемічна ситуація погіршиться, будемо вживати більш радикальні заходи – всіх військовослужбовців повністю ізолюють у виші й унеможливлять будь-який контакт із «зовнішнім світом», навіть через командирів і викладачів. Сподіваюсь, до цього не дійде. Головне – щоб спрацювала свідомість кожного.

А ще – майбутні випускники, зокрема факультету бойового застосування військ, виїжджають на полігон. Це дає змогу зменшити кількість особового складу у пункті постійної дислокації та звільнити частину аудиторій для перерозподілу навчальних груп для занять у меншій кількості. Хоча групи вже поділені по 10 осіб. І це теж один із запланованих заходів щодо запобігання COVID-19.

Такі перестороги не повинні дивувати нікого. Адже курсанти військових вишів – це, насамперед, військовослужбовці. Їхнє завдання – здобувати військовий фах. Тим паче, нині в країні особливий період. Окрім того, армія завжди була, є і буде останнім форпостом за будь-якої кризи: воєнної, техногенної, епідеміологічної тощо. А український воїн – та людина, яка має захищати як суспільство в цілому, так і кожного українця зокрема.

Як підсумував начальник медслужби Національної академії сухопутних військ підполковник медичної служби Микола Костенюк, наразі ситуація із захворюваністю на гострі респіраторні вірусні інфекції, гострі тонзиліти, вітряні віспи й інші інфекційні захворювання стабілізується. Проте, медична служба наполегливо працює над тим, щоб поповнювати запаси медикаментів, індивідуальних засобів захисту, дезінфекторів. Зокрема, вже придбано 10 тонн спиртовмісного засобу для дезінфекції та близько 30 бактерицидних ламп. Триває накопичення медичних масок для забезпечення особового складу добового наряду. А головне – ведеться комплексна робота, зокрема й інформаційна, щоб не допустити «невидимого» вбивцю у наш дім.

– Наразі ситуація повністю контрольована. Жодних спалахів інфекційних захворювань ані в Академії, ані у підпорядкованих частинах немає. Ми тримаємо руку на пульсі, – резюмував результати роботи Оперативного штабу начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук.

А НАВЧАННЯ – ДИСТАНЦІЙНЕ



У Національній академії сухопутних військ запроваджено дистанційне навчання для запобігання проникнення і поширення небезпечної коронавірусної інфекції.

Як розповів професор кафедри тактики, кандидат технічних наук, доцент полковник Олександр Лаврут, насамперед інтенсивно використовуються відеозаняття. Вони дозволяють спілкуватися, обмінюватися інформацією на відстані в режимі реального часу, використовуючи можливості звичайних персональних комп'ютерів і різних видів відеокамер, які передбачені матеріальною базою вишу.

– Як це працює? На базі кафедри розгорнуто два класи зв'язку (зокрема як пункти управління різного рангу). Між ними за допомогою штатних засобів зв'язку і телекомунікації організовано радіо, радіорелейний, проводний, відеоконференцзв'язок та

ІР-телефонія. В умовах сьогодення ми застосовуємо це як засіб для проведення занять, наприклад, лекційних або групових, – зазначив офіцер.

Методика проведення заняття полягає у наступному: навчальна група курсантів поділяється на 2 підгрупи кількістю до 10 осіб. Кожна з них розташовується в окремій аудиторії. Викладач проводить заняття з однією із підгруп, звідки іде трансляція в іншу аудиторію. За допомогою встановленого ІР-телефонного зв'язку та відеокамер всі курсанти та викладач не лише бачать один одного, але йчують. Таким чином навіть на відстані створюється ефект присутності усієї групи. Причому курсанти,

що знаходяться в іншій аудиторії, можуть бачити на екрані викладача, мають можливість онлайн поставити йому запитання чи щось уточнити. Викладач зі свого боку бачить не лише тих курсантів, що поруч із ним, а й за допомогою WEB-камер контролює курсантів в іншій аудиторії. Чує їх та може відповісти на запитання.

Як зазначає полковник Олександр Лаврут, сьогодні відеоконференції є одним із ефективних і головних безпечних засобів дистанційного навчання та спілкування. Цей підхід є і певним елементом електронної педагогіки, який передбачає інтерактивне спілкування викладача з курсантами. Та найголовніше те, що в теперішніх умовах обмежується контакт між військовослужбовцями та групами людей.

Віталій РУДКОВСЬКИЙ



Міністр закордонних справ Канади Франсуа-Філіп ШАМПАНЬ: «ТРЕНУВАЛЬНА МІСІЯ ЗА УЧАСТІ КАНАДИ ТРИВАТИМЕ Й НАДАЛІ...»



Львівщину, зокрема й Міжнародний центр миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ, відвідав Міністр закордонних справ Канади Франсуа-Філіп Шампань. У складі канадської делегації перебували також Надзвичайний та Повноважний посол Канади в Україні пані Лариса Галадза, аташе з оборони при Посольстві Канади в Україні полковник Роберт Фостер, помічник заступника Міністра закордонних справ Канади у справах Європи та Близького Сходу пан Пітер МакДугал, командир 3-ї Канадської дивізії – об'єднаної оперативної групи «Захід» бригадний генерал Стефан Лакруа.

Супроводжували Франсуа-Філіпа Шампаня Надзвичайний та Повноважний посол України у Канаді Андрій Шевченко та заступник Міністра закордонних справ України Єгор Божок.

Зустрічав високоповажних гостей начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук, який ознайомив їх зі структурою та призначенням видового військового вишу, особливостями підготовки військових фахівців для ЗС України, у тому числі і за участі канадських інструкторів. Члени делегації побували

у Центрі імітаційного моделювання, де спостерігали за підготовкою штабів та практичними діями українських військовиків під час вдосконалення навичок в умовах міської забудови.

- Я сповнений гордістю від усього побаченого, бо саме тут відстоюємо цінності та принципи, суверенітет та недоторканість України. Наскільки я поін-

формований, зокрема з того, що я чув від українських та канадських військовослужбовців, наш внесок високо цінується українською армією та всім українським народом. І ми, канадці, надзвичайно пишаємось можливістю стояти пліч-о-пліч з українськими друзями та разом боротися за демократію, – наголосив Міністр закордонних справ Канади, спілкуючись з військовою пресою.

Відповідаючи на запитання щодо майбутньої співпраці, Франсуа-Філіп Шампань зазначив, що Канада отримала запит від України щодо продовження участі у підготовці підрозділів Українського війська. А це має неабияке важливе значення у форматі взаємосумісності, зокрема з арміями країн-членів НАТО. «Сьогодні ми мали нагоду побачити представників різних армій, які працюють разом, мають єдине розуміння бойового середовища. І чим більше ми маємо змогу робити це, тим більше розширюються можливості спільно готувати військовослужбовців та створю-



вати сили, які здатні захищати територіальну цілісність України. Тож, я залишаю цей Навчальний центр з цілковитою впевненістю, що тренувальна місія за участі ЗС Канади триватиме й надалі, і тут гартуватимуть нових професіоналів для ЗС України», - підсумував Франсуа-Філіп Шампань.

У свою чергу командир 3-ї Канадської дивізії – об'єднаної оперативної групи «Захід» бригадний генерал Стефан Лакруа підкреслив, що Україна та Канада мають кордон з однією й тією ж країною – Росією. Про це мало хто усвідомлює, але це важливий факт. «Вважаю, майбутнє – за створенням коаліцій для спільного захисту єдиних інтересів: демократії, верховенства права тощо. Тож для нас важливо й надалі працювати разом. Я вдячний усьому українському народові за гостинність. Сподіваюсь, що наша співпраця триватиме й набиратиме обертів», - резюмував бригадний генерал.



ТРЕНУВАЛЬНУ МІСІЮ ПРОДОВЖЕНО



Наприкінці квітня у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки підполковник ЗС Канади Джефрі Туп передав командування тренувальною місією «ЮНІФАЄР» своєму правонаступнику підполковнику Раяну Стімпсону. Враховуючи заходи із дотримання карантину, церемонія відбулась за спрощеним сценарієм та із залученням незначної кількості учасників. Засвідчив передачу повноважень аташе з питань оборони при посольстві Канади в Україні полковник Роберт Форстер, який взяв участь у заході за допомогою відеоконференцзв'язку.

У заході взяли участь керівник Об'єднаної багатонаціональної групи (JMTG-U) полковник ЗС США Джон Оуклі та начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук, який, зокрема, подя-

кував народу, уряду та збройним силам Канади за продовження шляхетної справи щодо допомоги Україні та її Збройним Силам.

– Сподіваюсь, наша співпраця триватиме й надалі. Своєю чергою, ми докладемо максимум зусиль, щоб новій команді було комфортно працювати, служити і виконувати ті завдання, які покладаються на них в межах тренувальної місії «ЮНІФАЄР», – зазначив генерал-лейтенант Павло Ткачук.

За дорученнями Міністра оборони України, Командувача Сухопутних військ Збройних Сил України очільник видового вишу передав нагороди військовослужбовцям Канади, які завершили перебування на українській землі, а також вручив їм відзнаки начальника Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Довідково: тренувальна місія ЗС Канади в Україні бере початок з 2015 року. За цей час відбулось дев'ять ротацій канадських військовослужбовців, які залучались до підготовки українських бойових підрозділів за стандартами НАТО.

Канадський військовий контингент налічував близько 250 військовослужбовців, які одночасно виконували функції інструкторів та наставників у навчальних центрах ЗС України. Але основні зусилля канадські фахівці зосередили на вишколі наших воїнів саме у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки. Втім, нещодавнім рішенням уряду Канади, ухваленим через світову пандемію коронавірусу, новоприбула ротація тренувальної місії «ЮНІФАЄР» налічуватиме близько 60 канадських військовиків.



НАШІ ГОСТІ – КАДЕТИ ІЗ ВЕСТ-ПОЙНТУ

Упродовж тижня у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного з ознайомчим візитом перебували кадети Адам Ойлер та Майкл Полчінські із американського Вест-Пойнту.

Вихованці легендарної військової освітньої установи США ознайомились зі специфікою підготовки офіцерів для Збройних Сил України, навчально-матеріальною базою та соціально-побутовою інфраструктурою Академії, побували на заняттях, взяли участь в English Speaking Club (Клуб вивчення англійської мови), де поспілкувались з українськими курсантами та їхніми викладачами. Окрім того, американські кадети відвідали культурні та історичні пам'ятки Львова й Львівщини, оглянули музеї та об'єкти історично-архітектурної спадщини княжого міста.

Кадети також зустрілись із начальником Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенантом Павлом Ткачуком. Вони поділились своїми роздумами від побаченого. Особливо позитивне враження справила на них дисциплінованість їхніх українських колег, а також якість харчування в Академії. Окремо відзначили



можливості щодо розвитку лідерських якостей майбутніх офіцерів ЗС України. Адже на відміну від Вест-Пойнта, у Національній академії сухопутних військ курсанти можуть з перших днів навчання виконувати обов'язки командирів відділень та заступників командирів взводів – командирів навчальних груп.

– Ми запозичили у вас декілька гарних ідей, які непогано було б запровадити й у нашому навчальному закладі, – зазначив під час спілкування кадет Адам Ойлер.

Своєю чергою, генерал-лейтенант Павло Ткачук подякував американським гостям за їхню увагу до українського військового

вишу та поділився своїми враженнями від побаченого у американському Вест-Пойнті, який він відвідував два роки тому.

– Переконалий, цей візит – черговий крок на шляху розвитку двостороннього співробітництва між Національною академією сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного та Вест-Пойнтом, – наголосив він. – Радий, що, повертаючись до США, наші американські друзі привезуть із собою величезну кількість позитивних емоцій від перебування на гостинній українській землі!

Ірина ШУМИК



ЦЬОГОРІЧ У ВІЙСЬКОВИЙ КОЛЕДЖ МОЖНА ВСТУПАТИ БЕЗ СЕРТИФІКАТІВ ЗОВНІШНЬОГО НЕЗАЛЕЖНОГО ОЦІНЮВАННЯ!

У попередньому номері часопису «Офіцер України» ми розповідали про особливості цьогорічної вступної кампанії до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Нині мова йтиме про Військовий коледж сержантського складу, до якого має право вступати як цивільна молодь, так і строковики, військовослужбовці служби за контрактом.

Чим відрізняється коледж від Академії, хто і за якими спеціальностями тут навчається, що треба знати абітурієнтам?.. Власне про це ви дізнаєтеся із запропонованого матеріалу нашого кореспондента.

ВІД ОДНІЄЇ СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ – ДО ТРИНАДЦЯТИ

Саме таким був шлях Військового коледжу за 12 років свого становлення.

А розпочав він своє існування 2008 року. У цей період особлива увага приділялася ролі сержанта у військовому колективі. Тому при військових вишах власне і почали створювати коледжі, і наша Академія першою підтримала цю новаторську ідею.

Для вступників пропонували єдину спеціальність «Обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів». Перший випуск склав 40 чоловік. Але фактично з кожним наступним роком кількість спеціальностей, а відповідно і слухачів зростала. Скажімо, у другому випуску вже було 70

фахівців. До переліку спеціальностей додали «Музичне мистецтво у Збройних Силах». А один із найбільших наборів у коледж за ці роки налічував понад 200 чоловік!

Сьогодні Військовий коледж складається з трьох навчальних курсів та десяти циклових комісій. Тут готують фахівців за 9-ма спеціальностями і 13-ма спеціалізаціями, у тому числі: з ремонту та обслуговування автомобільної техніки, організації перевезень і управління на автомобільному транспорті, експлуатації інженерної та дорожньо-будівельної техніки, радіаційного та хімічного контролю, організації та техніки з протипожежного захисту, експлуатації військових електростанцій, організації харчування, збері-

гання ракетно-артилерійського озброєння, музичного мистецтва тощо. Після нещодавнього випуску з коледжу надійшло у війська більше 100 фахівців, ще близько 250 курсантів продовжують навчання.

ПОРЯД З ТЕХНІКАМИ ВЧАТЬСЯ МАЙБУТНІ КОМАНДИРИ ВЗВОДІВ, А ЩЕ ПЛІЧ-О-ПЛІЧ ІЗ ЧОЛОВІКАМИ ОПАНОВУЮТЬ ФАХ І «МІЛІТАРІ ВУМЕН»

Фактично за усіма переліченими спеціальностями випускаються командири взводів, техніки підрозділів, начальники майстерень ремонтних підрозділів, начальники складів та начальники їдалень, тобто у більшості фахівці з технічних спеціальностей. Разом з тим, починаючи з 2018 року, коледж здійснює набір на дві суто командні спеціалізації: «Управління діями підрозділів механізованих військ» та «Управління діями підрозділів артилерії».

Для випускників цих спеціалізацій будуть запропоновані посади командирів взводів у частинах, де штатно-посадова категорія передбачає сержантське звання.

Таким чином, коледж залучено до нової всеармійської програми, за якою деякі офіцерські посади замінено на сержантські. Передусім, це у бойових частинах Збройних Сил України.





– Для прикладу, в артилерійських підрозділах командир другого вогневого взводу – це посада старшого прапорщика, – пояснює заступник з навчальної роботи – начальник навчального відділення Військового коледжу підполковник Антон Міщенко. – Цього року відбудеться вже третій набір на дві перспективні спеціальності.

До речі, минулий рік був особливим для цього специфічного колективу. Як і до Національної академії – тут вперше набирали представниць прекрасної статі на всі спеціалізації, у тому числі, так звані, бойові.

– Раніше вони обирали спеціалізацію, наприклад, «Музичне мистецтво у Збройних Силах» чи «Організацію харчування у військових частинах». Тепер дівчата вивчають «Обслугову-

вання та ремонт автомобілів і двигунів» і навіть «Управління діями підрозділів артилерії», не кажучи вже про спеціальності інженерного спрямування. Загалом близько 10 відсотків наших курсантів – це «мілітарі вумен», – розповідає підполковник Антон Міщенко.

ВИПУСКНИКИ КОЛЕДЖУ МАЮТЬ ПРАВО ВСТУПИТИ НА ДРУГИЙ КУРС ВВНЗ ЗА СПОРІД- НЕНИМИ СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ

Тепер щодо того, хто має право вступати до Військового коледжу і які переваги навчання у такому закладі військової освіти! Отож, все по порядку...

Як і при вступі до вищих військових навчальних закладів, сюди мають право подавати документи дві категорії осіб. Перша – цивільна молодь (у тому числі ліцеїсти) віком від 17 до 30

років, які здобули повну загальну або профільну середню освіту. А також ті хлопці та дівчата, яким 17 років виповнюється на час зарахування на навчання. І друга категорія осіб – військовослужбовці військової служби за контрактом та строковики, які теж мають повну середню освіту і не перетнули 30-річний рубіж.

«Чим може бути цікавий Військовий коледж для вступників?!» – запитав я у керівництва закладу.

– По-перше, є категорія осіб, які хочуть бути саме сержантами, тобто вузькопрофільними спеціалістами і безпосередньо працювати з людьми. Наприклад, у нас навчається курсант, який за балами ЗНО проходив до Національної академії сухопутних військ, але віддав перевагу саме коледжу, – наводить аргументи підполковник Антон Міщенко.





– По-друге, термін навчання складає не чотири чи п'ять років, як у виші, а два з половиною. І ті, хто прийшов з цивільного життя, а також строковики, швидше почнуть отримувати грошове забезпечення, а відповідно заробляти на утримання сім'ї чи себе. Після закінчення навчання вони підписують п'ятирічний контракт зі Збройними Силами України, тобто гарантовано будуть мати роботу. Що важливо, командир взводу сержант має той самий посадовий оклад, як і командир взводу офіцер. А відтак, їхнє грошове забезпечення буде майже однаковим! І це один з кроків до стандартів НАТО, який підсилює статус і роль сержанта у військах.

Серед іншого всі курсанти перебувають на повному державному забезпеченні та отримують відповідні види грошового забезпечення. Для цивільної молоді період навчання у коледжі зараховується до терміну строкової військової служби. А контрактники з військ мають змогу

здобути певну спеціальність, яка є затребуваною і в цивільному житті.

Всі, хто закінчує Військовий коледж, отримують диплом молодшого спеціаліста і їм присвоюється військове звання «молодший сержант». Випускники коледжу мають право вступати одразу на другий курс ВВНЗ за спорідненими спеціальностями. І це ще один вагомий бонус.

– Цього року відбудеться перший набір у коледж за новим освітньо-професійним ступенем – «фаховий молодший бакалавр». Відтак, ми не будемо вимагати від вступників сертифікати зі ЗНО! – наголосив підполковник Антон Міщенко. – Вступник може подати їх за власним бажанням, щоб не здавати екзамени. Їх, до речі, при вступі два: обов'язковий з української мови та літератури і на вибір математика або фізика. Крім того, абітурієнти проходять медичний огляд, професійно-психологічний відбір і традиційно демонструють свій рівень фізичної підготовки.

Щодо термінів подачі документів для вступу до Військового коледжу, то кандидати з числа цивільної молоді свою особову справу і заяву мають подати до військових комісаріатів за місцем реєстрації. Особи з числа військовослужбовців військової служби за контрактом та строковики подають відповідний рапорт за підпорядкованістю.

Зрозуміло, що у майбутніх абітурієнтів є й інші запитання щодо вступної кампанії до Військового коледжу. Особливо у часі нинішнього карантину. На них готові дати вичерпні відповіді у приймальній комісії Військового коледжу сержантського складу. Варто лише звернутися за адресою: 79012, м. Львів, вул. Героїв Майдану, 32. Або зателефонувати: (032) 239-81-52 та 067-150-68-59. Відповідальний з усіх питань – майор Мосійчук Сергій Олександрович.

Віталій СТЕЧИШИН

«ДАНСЬКИЙ» КЛАС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ



У рамках візиту делегації збройних сил Данії до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбулась офіційна передача данської стороною майна та обладнання для інтерактивного класу з вивчення англійської мови кафедри іноземних мов та військового перекладу. Цю почесну місію виконав аташе з питань оборони при посольстві Данії в Україні капітан 1-го рангу Фелікс Еббестад.

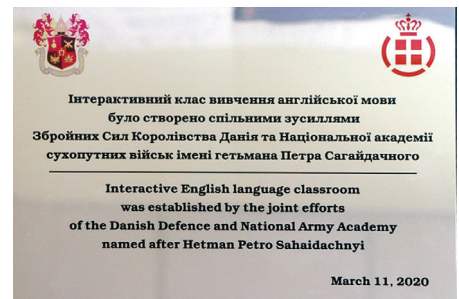
– Ми можемо мати зброю, техніку, різні матеріальні засоби, можемо воювати, але якщо не розумітимемо один одного, то не виконаємо поставлених завдань. Тому вивчення іноземної мови має пріоритетне значення. Це один з головних критеріїв нашої сумісності з військовослужбовцями країн-членів НАТО. І ми дякуємо Данії за цю підтримку і партнерські взаємини упродовж тривалого часу, – зауважив під час церемонії відкриття класу начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук. Він також висловив щирі слова вдячності військовому раднику при навчальному закладі від ЗС Королівства Данії підполковнику Енсу Якобсону, який докладає чимало зусиль для вдосконалення освітнього процесу за стандартами НАТО.

Як розповів начальник кафедри іноземних мов та військового

перекладу полковник Денис Каменцев, у класі передбачені 16 робочих місць, які обладнані комп'ютерами, відеокамерами та навушниками. У комплект також входить смарт-борд або «розумна дошка», багатифункціональний копіювальний пристрій та спеціалізоване програмне забезпечення італійської компанії «Нібелунг».

– Це все, у сукупності, дає можливість підвищити якість проведення занять, тренінгів курсантів та офіцерів, які прибувають до нас на мовні курси. Тепер викладач зі свого комп'ютера може поділити групу на мікрогрупи. А вони у свою чергу можуть виконувати різні завдання, тести, переглядати відео, спілкуватися. Без цієї техніки робити це все одночасно було б неможливо, – зауважив полковник Каменцев.

Під час ознайомлення данського гостя з особливостями навчання курсантів, генерал-лейтенант Павло Ткачук наголосив, що майбутні офіцери свідомі того, що після випуску можуть одразу приступити до виконання бойових завдань у районі проведення Операції об'єднаних сил, адже 90 відсотків молодих лейтенантів відбувають саме на Схід. «Тому ми робимо усе можливе, аби вони приступали до виконання непростих обов'язків справжніми професіоналами та справжніми патріотами! – резюмував начальник Академії.





ВІДЧУТТЯ СПРАВЖНЬОГО БОЮ...

У Міжнародному центрі миротворчості та безпеки вихованці навчального закладу, які здобувають фах командирів механізованих підрозділів, відпрацьовували свої навички з управління підлеглими під час ведення розвідки та виявлення противника за різних умов місцевості



За словами старшого викладача кафедри тактико-спеціальних дисциплін підполковника Дмитра Морганюка, курсанти під час цього заняття навчались вести розвідку в складі розвідувального дозору. Для цього навчальна група була поділена на дві частини: одна працювала у ролі розвідників, інша – підіграла у ролі «противника» та вміло влаштувала засідки.

– Скажімо, було поставлено чітке завдання: виявити «противника» на маршруті проведення розвідки. При цьому – встановити місце розташування «ворожих» позицій, чисельність та характер озброєння тощо. І зробити це потрібно було, не виявляючи себе. При цьому обов'язково

враховувати те, що й противник також не сидить, склавши руки. У нього може бути бойова охорона, виставлені секрети, – розповідає офіцер.

Цікаво, що реалістичності тренуванням додавало застосування спеціальних засобів імітації, а також пейнтбольне спорядження.

– Зрозуміло, що воно не є летальним, але створює досить незвичні відчуття, коли кулька з фарбою пролітає поруч... Якщо ж вона таки влучає у курсанта, він одразу ж виходить із навчального бою. Окрім того, бій ведеться на коротких дистанціях, що вимагає від курсантів, котрі виконують обов'язки командира, швидко приймати рішення та енергійно

керувати ввіреним підрозділом, – пояснює Дмитро Морганюк.

Важливо, що використання пейнтбольного спорядження є додатковою мотивацією для курсантів. Вони цілком занурюються в атмосферу завдання та відчують кураж майже справжнього бою. Так, після завершення тренувань майбутні офіцери майже виснажені від інтенсивного бою та значних фізичних навантажень, проте цілком задоволені й не приховували позитивних емоцій.

– Без жодного перебільшення – надзвичайно цікаво під час таких занять. Особливо при веденні бою у лісі, тут своя специфіка. І саме пейнтбольні маркери здатні дуже наближено змодельовати ймовірний вогневий контакт за таких умов, – поділився враженнями курсант Роман Невірко.

– Використання саме цього зразку імітації дає можливість створити відчуття небезпеки. Це змушує нас діяти обережніше, – переконаний третьокурсник Максим Цветков. – Адже, якщо у тебе влучили, це одразу видно. Тож схитрувати не вийде. Все це обговорюємо після заняття, аналізуючи дії кожного, визначаємо слабкі та сильні сторони.

Щодо заняття, за яким спостерігали, то його мета була досягнута. І хоча розвідувальна група виявила «противника», втім у засідку таки потрапила. Основна ж частина курсантів вийшла з «бою» без втрат.

Підбиваючи підсумки тренувань, підполковник Дмитро Морганюк зазначив, що майбутні офіцери отримали певний досвід дій малими тактичними групами. «Плями від фарби на захисних костюмах та шоломах – це, на щастя, не справжня кров. Та «синці» від влучання пейнтбольних кульок змушують курсантів замислитися і з більшою відповідальністю підходити до свого вишколу. Адже від їхньої навченості у майбутньому залежатиме перемога над ворогом і збереження життя підлеглих. Така, на перший погляд, невинна річ, як пейнтбольний маркер, у набутті практичних навичок відіграє не останню роль!» – підсумував офіцер.

Антон МИРОНОВИЧ
світлини Василя ПАЛІЙЧУКА



АЛЬПІНІЗМ

ДЛЯ КУРСАНТІВ – НЕ ХОБІ...

– Оскільки на сьогодні ведення бойових дій і виконання завдань часто відбуваються в умовах міської забудови, так званій урбанізованої місцевості, виконати їх без спеціальної підготовки – доволі складно. Тож на факультеті бойового застосування військ було вирішено організувати заняття з гірської підготовки, зокрема для тих випускників, які виявили бажання та планують проходити службу в гірсько-штурмових частинах Збройних Сил України, – розповів начальник факультету бойового застосування військ Академії полковник Олександр Тимошук.

Такі додаткові заняття з гірської підготовки були проведені на базі одного з навчальних центрів розвідки. А інструкторами для курсантів стали не тільки їхні викладачі, а й представники Львівської обласної федерації альпінізму та скелелазіння України. Як розповів керівник структурного підрозділу Федерації Сергій Федірко, курсанти відпрацьовували рух по різних рельєфах місцевості, подолання вільним лазінням вертикальної стіни з нижньою та верхньою страховкою, а також проводили підйом і переміщення підрозділу по висоті – через умовну прірву. Під час виконання цих вправ використовували різні альпіністські елементи.

– Те, чому навчалися курсанти, може бути використано ними у майбутньому під час боїв у місті, зокрема штурму та зачистки висотних будівель, не кажучи вже про подолання природних перешкод у гірській та лісистій місцевостях. Крім того, тут присутня і морально-психологічна підготовка майбутніх офіцерів. Висота – для більшості обумовлена природним страхом. І подолання в собі цієї емоції – теж елемент тренування, – зазначив Сергій Федірко.

Одним із тих, хто того дня відпрацьовував навички альпініста, був і курсант Володимир Кінаш.

– На другому курсі я проходив стажування у 10-й гірсько-штурмовій бригаді. Тепер докладаю максимум зусиль, щоб потрапити служити саме в цю частину. Заняття з гірської підготовки дуже цікаві, я навчився в'язати спеціальні вузли, як страхувати себе при подоланні 15-метрової вертикальної стіни. Після карантинних заходів планую піднятися на Говерлу, – розповів цьогорічний випускник Академії.

Як зазначив начальник кафедри тактико-спеціальних дисциплін факультету бойового застосування військ полковник Ігор Польцев, заняття з гірської підготовки у такому форматі відбуваються вперше.

«Те, чому навчалися курсанти, може бути використано ними у майбутньому під час боїв у місті, зокрема штурму та зачистки висотних будівель, не кажучи вже про подолання природних перешкод у гірській та лісистій місцевостях»





– До цього ми проводили їх з окремими військовослужбовцями різних спеціальностей, вивчаючи дисципліну «Бойова система виживання воїна». Існує також гурток з тактико-спеціальної підготовки, в якому розглядаємо ці питання. Нині ми зробили суттєвий крок уперед: розширили коло питань та на спеціальному занятті відібрали категорію осіб, які будуть безпосередньо цим займатися під час виконання службових обов'язків і бойових завдань, – розповів полковник Ігор Польцев.

За словами офіцера, програмою підготовки курсантів набору 2019 року передбачено вивчення розділу гірської підготовки у дисципліні «Тактико-спеціальна підготовка». Тобто, з наступного навчального року такі заняття плануються і для фахівців інших спеціальностей, зокрема як на базі Академії, так і під час практичного виходу і сходження у горах Карпат.

Віталій РУДКОВСЬКИЙ
світлини Василя ПАЛІЙЧУКА



ЗА КРОК ДО ВИПУСКУ

Щороку за кілька місяців до випуску у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки проходять планові практичні заняття з курсантами четвертого курсу. Цього разу вихованці факультету бойового застосування військ відпрацьовували навички з керування вогнем механізованого взводу в обороні у процесі виявлення й знищення дрібних груп противника, який підготувався до наступу або ж вклинився в оборону.



За словами керівника занять старшого викладача кафедри вогневої підготовки підполковника Андрія Коновалюка, майбутніх офіцерів навчають уникати будь-яких шаблонних дій, для чого активно запроваджується досвід учасників АТО/ООС. При цьому щоразу заохочують курсантів виявляти розумну ініціативу відповідно до обставин, що склалися на полі «бою».

– Тішить те, що вогник в очах курсантів є! Вони усвідомлюють, що їхні практичні навички знадобляться не лише на полігоні, а й під час виконання бойових завдань, – зазначив підполковник Андрій Коновалюк. – Власне це і спонукає їх до поглиблення теоретичних знань, які вони закріплюють на практиці в умовах поля.

Курсанти не приховують своєї зацікавленості у поглибленні здобутих знань. Так і говорять: навчаємося, аби потім не було соромно перед підлеглими, маємо зберегти їхні життя у протиставі з противником.

– Під час виконання вправи наше головне завдання, насамперед, не знищити якнайбільше цілей, а показати навички у керуванні взводом чи відділеннями, – стверджує курсант Євгеній Семенчук. – Вважаю, що на оцінку «добре» я підготовлений, але, звісно, знаю і про свої певні недоліки, які планую найближчим часом усунути.

До речі, під час занять майбутні офіцери використовують не лише старі, а й нові зразки озброєння, модернізовані та вдосконалені

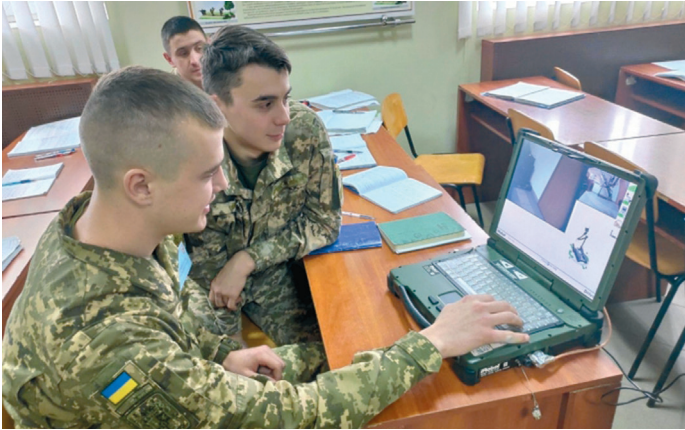
силами вітчизняного ОПК.

– Сьогодні у якості кулеметника «працював» з модернізованим кулеметом Калашникова, – продовжує розповідь Євгеній Семенчук. – Він доволі зручний, і, на мою думку, кращий за радянський аналог. Передусім тому, що у ньому є планка Пікатіні, інший приклад, рукоятка, а металевий короб став брезентовим, що під час пересування суттєво зменшує шум...

Нинішній польовий вишкіл для курсантів-випускників – це ще одна можливість відшліфувати набуті навички за роки навчання у виші, які стануть їм у пригоді на офіцерських посадах.

Віталій СТЕЧИШИН

НАВЧАННЯ ЗА ДОПОМОГОЮ РОБОТИЗОВАНИХ КОМПЛЕКСІВ



Розроблений iRobot 510 Packbot американською компанією iRobot у рамках програми «Бойові системи майбутнього» (FCS). Більше двох тисяч PackBot'ів сьогодні використовуються в Іраку і Афганістані. Вони також застосовувались під час пошуків уламків після терористичного акту 11 вересня 2001 року у Всесвітньому торговому центрі у Нью-Йорку. Ще один яскравий приклад використання технології PackBot – з'ясування наслідків аварії на АЕС «Фукусіма» після землетрусу і цунамі в Японії у 2011 році. Окрім того, технологія PackBot використовується у спів-праці з НАСА для їхніх зондів.

Сьогодні технічний прогрес дає можливість використовувати роботизовані системи майже у всіх галузях діяльності людства. Оборонна сфера у цьому аспекті також не пасе задніх. Бойовий досвід передових армій світу у поєднанні з відкриттями науковців призвели до появи систем, які сприяють не тільки успішному виконанню бойових завдань, але й дають змогу зменшити втрати серед особового складу.

Нещодавно спроможності кафедри тактики підрозділів бойового (оперативного) забезпечення розширились завдяки запровадженню, використанню сучасного роботизованого комплексу.

Irobot 510 Packbot – військовий робот, призначений для розмінування місцевості, знешкодження або, навіть, знищення вибухонебезпечних предметів. При відносно невеликій вазі цей комплекс здатний розвивати швид-

кість до 10 км на годину і перевозити у маніпуляторі вантаж до 14 кілограмів. Доступний у використанні та невибагливий до умов, такий пристрій значно поліпшує роботу саперів і зменшує негативні ризики.

– Наявність такого робота на нашій кафедрі дає можливість більш якісно здійснювати підготовку майбутніх офіцерів для інженерних військ Збройних Сил України з урахуванням процедур розмінування відповідно до стандартів НАТО, – зазначив начальник кафедри тактики підрозділів бойового (оперативного) забезпечення підполковник Дмитро Окіпняк.

За його словами, курсанти навчаються керувати роботизованими комплексами інженерного призначення у ході теоретичних занять у пункті постійної дислокації, а у майбутньому будуть практично застосовувати комплекси під час польових виходів на полігоні.





МАЙОР ОЛЕГ ДУНДУК :

**«ГАСЛО «НІХТО, КРІМ НАС!» НАЗАВЖДИ
ЗАЛИШИЛОСЬ У МОЄМУ СЕРЦІ»**



Коли йдеться про ДШВ, з-поміж їхньої звияжної історії, згадуємо і бойовий шлях 80-ї окремої десантно-штурмової бригади. 13 квітня 2014-го у районі села Семенівка рота старшого лейтенанта Вадима Сухаревського, прикриваючи співробітників СБУ, відкрила вогонь по російських найманцях. Цю дату вважають днем початку АТО (нині ООС).

У червні-серпні 2014 року підрозділи бригади першими прийняли удар окупаційних військ. Десантники під безперервним вогнем артилерії агресора кілька місяців героїчно обороняли Луганський аеропорт, визволяли Георгіївку, Лутугине, Новосвітлівку й Хрящувате. За час проведення АТО/ООС понад 100 героїв прославленого з'єднання віддали життя у боях за суверенну Україну. Десятки десантників отримали високі державні нагороди.

Серед тих, хто від початку брав активну участь у боях з агресором, і випускник нашого вишу Олег Дундук, на той час заступник командира 3-ї роти 80-ї ОДШБр по роботі з особовим складом.

МІСЦЕВЕ НАСЕЛЕННЯ ВОРОЖЕ СТАВИЛОСЯ ДО НАШОЇ ПОЯВИ

Олег служив у роті, якою командував старший лейтенант Вадим Сухаревський. Він теж брав участь у тому запеклому бою 13 квітня 2014-го.

– Добре пам'ятаю той день. Російські диверсанти на цивільному авто підїхали впритул до машин співробітників СБУ й відкрили вогонь. Ми дали відсіч. Диверсанти швидко розбіглися. Внаслідок обстрілу загинув капітан СБУ з підрозділу «Альфа» Геннадій Біліченко, ще кількох спецпризначенців було поранено. За командою командира роти ми на трьох БТРах евакуювали їх у лікарню найближчого селища. Під час надання медичної допомоги організували кругову оборону будівлі, бо місцеве населення вороже ставилось до нашої появи. Охочих вчинити розправу над «бандерівцями» тоді було багато, – пригадує події того дня Олег.

На початку травня рота Олега Дундука брала участь у боях на підступах до Слов'янська. Підрозділ перебував в авангарді основних сил.

– Запам'ятався бій біля автозаправної станції «БЗС» на в'їзді у Слов'янськ, що перед поворотом на Червоний Лиман, – оповідає Олег. – Там у найманців Гірка був блокпост, посилений бронетехнікою. Але, як тільки вони побачили, що ми наближаємось, одразу почали відступати. На жаль, того дня, 2 травня, під час вогневої підтримки нашого наступу, з переносних зенітних комплексів збили два гелікоптери Мі-24... Тоді чітко усвідомили: з нами воює не купка оскажених місцевих трактористів, а добре навчені російські найманці.

МІСЯЦЬ БЛОКАДИ ПІД ЗНАКОМ МАГІЧНОГО ЧИСЛА

Так сталося, що число 13 на війні для Олега Дундука було магічним: перший бій, перші втрати. За два місяці, 13 червня... Їхню роту завантажили на військово-транспортні літаки Іл-76 і перекинули у Луганський аеропорт. Наступного дня цей борт збили на підльоті

до аеропорту з ПЗРК, загинуло 49 осіб.

– Ми вже були в аеропорту і командування організувало пошукову групу, – згадує Олег. – Разом із солдатами 25-ї бригади виїхали на місце падіння літака. Картина – жахлива. Іл-76 повністю згорів. Зібрали останки загиблих, уцілілі документи, речі і повернулися в аеропорт. Після цього доставку військових повітряним шляхом припинили. Все необхідне для життєзабезпечення і підтримки боєздатності доставляли літаками, скидаючи на парашутах з висоти 6000 метрів. Периметр аеропорту – 13 кілометрів, тому вантаж приземлявся досить точно.

Захисники аеропорту опинилися в повній блокаді. Практично місяць тримали оборону без підтримки основних сил АТО. У той період на летовищі перебували підрозділи 80-ї, 25-ї та 1-ї танкової бригади. Аеропорт розділили на кілька секторів оборони, де цілодобово чергував кожний підрозділ. Луганський аеропорт не такий великий, як Донецький. Там був один двоповерховий термінал і технічна зона з різноманітними спорудами, де й розташувалися підрозділи. До середини липня обстріли були інтенсивними. А вже, коли у бойових діях практично відкрито

брали участь регулярні російські війська, вогонь по захисниках летовища вівся цілодобово з усіх видів артилерії, зокрема РСЗВ «Град», танків та мінометів.

– Була низка спроб штурмом взяти аеропорт, але всі вони провалилися, – згадує Олег. – Річ у тому, що нас добре підтримувала артилерія. Ми вдало корегували її вогонь і противник на якийсь час замовкав. Неодноразово на допомогу вилітали штурмовики Су-25. Так тривало до 13 липня, коли до нас прорвалося довгоочікуване підкріплення на чолі із комбригом полковником Ковальчуком. Цього разу цифра 13 виявилася щасливою. А 21 липня вдалося розблокувати аеропорт. Від Щастя, в об'їзд Луганська, у напрямку Георгіївки висунулись батальйон «Айдар» і підрозділ 1-ї танкової бригади. Ми вийшли їм назустріч з летовища. З ходу взяли Георгіївку, а наступного ранку вже вели жорстокі бої, щоб її утримати. Так минув тиждень.

ЯКЩО ПОТРІБНО, ЗНОВУ ПОВЕРНУСЯ НА ПЕРЕДОВУ...

29 липня разом з «Айдаром» десантники вирушили на Лутугине. Зайшли туди практично без бою і дев'ять днів однією ротою утримували цей райцентр. Надалі отримали завдання забезпечити рейдовий прохід 95-ї бригади у



районі Антрацита. У згаданому рейді було звільнено Успенку, Круглик, Червону Поляну, Христофорівку. Згодом, зі східної сторони Луганська, утримували висоти поблизу Красного. Але після 16 серпня ситуація різко змінилася. Російські війська силами кількох батальйонних тактичних груп при підтримці артилерії і танків стали відтісняти наших. Рота Олега Дундука вимушено повернулася в аеропорт. З 20 серпня і аж до відходу з летовища 31 серпня 2014-го обстріли тривали цілодобово, зокрема, з території РФ. Тримати оборону стало практично ніде: всі укриття були знищені вщент.

– Пам'ятаю, як міна російського самохідного міномета «Тюльпан» калібру 240-мм влучила неподалік бункера, де був командний пункт, – розповідає Олег. – Так ось у бункері, збудованому на випадок ядерної війни, тріснула внутрішня залізобетонна стіна.

Всі розуміли: РФ пішла на відкриту воєнну агресію. Тоді таких сил і засобів місцеві злочинці просто не мали. Переконалися у цьому Олегу доводилося не раз. Найбільш наочним став випадок із трьома псковськими

десантниками, які переглутали дорогу й заїхали на позицію біля аеропорту.

– Події розгорталися так, – згадує офіцер, – спостерігач з поста доповів: «Бачу бензовоз, рухається в наш бік. Дозвольте відкрити вогонь?» Командування вирішило не поспішати. Російських військових, які нічого не підозрювали, пропустили до поста. З машини вийшов прапорщик ЗС РФ і спокійно звернувся до нашого солдата: «Ну что, ребята, давайте заправляться». Тут наші їх і «прийняли». Куди потрапили, росіяни зрозуміли вже за мить і мало не знепритомніли. Виявилось, що це військовослужбовці 104-го полку 76-ї повітрянодесантної дивізії РФ зі Пскова. Їхали до себе в розташування, але переглутали дорогу. З ними був старший лейтенант, як з'ясувалось, дагестанець і солдат-контрактник із Бурятії. Коли запитали солдата, навіщо він сюди приїхав, той відповів, щоб захищати Україну від «фашистів і бандерівців». Коли йому пояснили, що він саме з ними і спілкується, дуже здивувався й сказав, що ми на них не схожі. Просив його не вбивати. Натомість

прапорщик був балакучий. Сказав: це вже третя його війна. Після двох чеченських сюди приїхав просто за наказом.

31 серпня рота капітана Дундука залишила аеропорт і разом з іншими підрозділами відійшла в напрямку Щастя. Олег тоді зазнав поранення біля Георгіївки й добу був непритомний. Потім – госпіталь, реабілітація і знову повернення у стрій. Після призначення заступником командира батальйону з МПЗ, виконував бойові завдання поблизу населених пунктів Щастя й Піски. У 2018-му кавалер ордена Богдана Хмельницького майор Олег Дундук перейшов на викладацьку роботу в Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Його бойовий досвід, знання і особисті якості допомагають у підготовці кваліфікованих офіцерів-вихователів. На запитання, чи не сумує за бригадою, відповів просто: «Якщо потрібно, знову повернуся на передову й поведу людей у бій. Тому що гасло десантників «Ніхто крім нас!» назавжди залишилось у моєму серці».

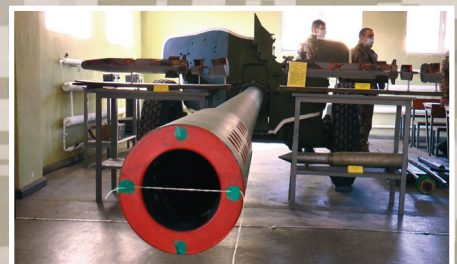
Олександр КІНДСФАТЕР



ЗА СІМОМА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ

На базі 184-го Навчального центру сформовано ще один підрозділ – Школу протитанкової артилерії.

Відтепер курсанти здобувають необхідні знання та навички для застосування усіх зразків протитанкового озброєння, які використовує Вітчизняне військо.



Як зазначив виконавчач обов'язків начальника Школи майор Микола Ханас, для цього є всі необхідні зразки озброєння та військової техніки, а головне – сучасні інтерактивні тренажерні комплекси та висококваліфіковані досвідчені інструктори.

Перша двадцятка військово-службовців уже розпочала фахову підготовку. Вишкіл триватиме впродовж місяця. Він передбачає як теоретичну складову знань, так і набуття протитанкістами практичних навичок, зокрема, виконання бойових стрільб.

За результатами навчання курсанти отримають сертифікати першого кваліфікаційного рівня, які дозволять їм не лише професійно виконувати свої обов'язки, але й стануть підставою для отримання відповідних грошових надбавок.



ЯК ЗВИЧАЙНА КОЛОДА...



За вправами із звичайною колодою можна спостерігати під час змагань стронгменів. І це, насамперед, асоціюється із фізичною силою людини.

Втім, недавно такі вправи почали використовувати і для підготовки військовослужбовців. Зокрема, у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, на початку березня, під час Курсу посиленої психологічної підготовки майбутніх офіцерів.



ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО

– Вправи із важкою колодою вже давно запроваджені у вишколі військовослужбовців армій країн-членів Північноатлантичного альянсу. Вона використовується для тренувань невеликих груп і відділень. І акцент тут робиться на згуртованості і командних діях. Військовики повинні реально відчувати лікоть і підтримку один одного, усвідомити, що виконання поставленого завдання залежить від кожного з них і тут не повинно бути слабкої ланки, – пояснює старший викладач кафедри морально-психологічного забезпечення діяльності військ Національної академії підполковник Євген Віднічук.

... Заняття тривали вже більше години, а керівник продовжував подавати команди: «Піднімаємо угору!», «Кладемо на ліве плече!», «Кладемо на праве плече!», «Беремо на біцепс!», «Присіли!», «Встали!» Це дійсно справжнє випробування для курсантів і в першу чергу більш психологічне.

ВІЙСЬКОВИЙ КОЛЕКТИВ ГУРТУЄ



– Треба зібрати всю силу волі у кулак, аби змусити себе до кінця виконувати команди і у жодному разі не зійти з дистанції. Ти не можеш схибити, адже підведеш друзів, колектив. Тут загальний успіх залежить від старань кожного. Не вийде, як кажуть, «відсидітися», адже це одразу відчують твої товариші позаду і спереду, на плечі яких ляже додаткове навантаження. Тож, саме таким чином гартується командний характер і дух, – поділився своїми враженнями після закінчення заняття курсант Едуард Позняк.

«ВІЛЬНЕ ПАДІННЯ» ТА «СЛІПИЙ ФУТБОЛ»...

До речі, під час Курсу посиленої психологічної підготовки викладачі кафедри морально-психологічного забезпечення Академії використовують й чимало інших цікавих вправ у ході занять. Наприклад, вправу «Вільне падіння», яка полягає у тому, що курсант із двометрової висоти спиною падає на руки своїх товаришів. Її суть – у довірі до команди. Або ж гра у «Сліпий футбол». Це той самий футбол, але із зав'язаними очима гравців. Успіх тут залежить не

від технічних здібностей «футболістів», а насамперед від чітких і своєчасних команд «тренера», тобто командира.

– Ще одна вправа – перенесення на шнурках склянки з водою. Натягуються дві довгі мотузки, на яких розміщується зріз із колоди, який має вигляд круглої таці. На неї, як на основу, ставлять склянку з водою. І група військовослужбовців, натягуючи шнурки та стабілізуючи рівновагу всього, що лежить на них, повинна пройти через певні перешкоди, звісно ж, не проливаючи води. Такі ігрові заняття дуже подобаються курсантам,

а головне розвивають почуття колективу, команди, одного цілого, – зазначає підполковник Євген Віднічук.

Як наголосив начальник кафедри МПЗ діяльності військ Інституту морально-психологічного забезпечення полковник Олександр Капінус, досвід, отриманий під час бойових дій на Донбасі, вказує на нагальну потребу пошуку ефективних методів психологічної підготовки особового складу до тих викликів, які поставило перед ним сьогодні. Саме з цієї метою у виші впроваджуються нові форми й прийоми підготовки особового складу, які запозичені й використовуються в арміях країн – членів НАТО, зокрема, щодо психологічної підготовки майбутніх командирів підрозділів.

До речі, усі заходи з бойової підготовки та заняття курсантів у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки чітко регламентуються розпорядженням начальника санітарно-епідеміологічного управління Командування Медичних Сил Збройних Сил України: заради протидії проникненню і поширенню коронавірусної інфекції проводяться виключно в обсязі підрозділів, обмежених сумісним розташуванням.

Віталій СТЕЧИШИН



КОМАНДИРУ ПЕРШОГО ДЕСАНТУ, ЯКИЙ У 1943-МУ ФОРСУВАВ ДНІПРО, ГЕНЕРАЛУ ІВАНУ КАЛІБЕРДІ – 100 РОКІВ!



На мундирі Героя Радянського Союзу генерал-майора юстиції Івана Каліберди окрім Золотої Зірки та бойових нагород, якими він нагороджений за мужність та героїзм, виявлені у Другій світовій війні, чимало заслужених і за часи новітньої історії України. Зокрема ордени Богдана Хмельницького II та III ступеня.

І надзвичайно приємно усвідомлювати, що 21 травня почесному солдату 703-го інженерного полку Збройних Сил України Івану Опанасовичу Каліберді виповнюється 100 років. Без жодного перебільшення: нинішньому поколінню захисників України є на кого рівнятися і з кого брати приклад.



Народився ювіляр 1920 року в с. Великий Бурлук, Велико-бурлуцького району Харківської області у багатодітній українській родині. 1939-го закінчив середню школу, а вже за два роки, у 1941-му - Ленінградське військово-інженерне училище. На фронті - з липня 1942 року: боровив Сталінград, бив фашистів на Курській дузі, форсував Дніпро, визволяв Україну, Польщу, Угорщину, Румунію та Чехословаччину.

У 1943 році лейтенант, командир понтонного взводу

6-го окремого моторизованого понтонно-мостового батальйону 7-ї гвардійської армії 2-го Українського фронту Іван Каліберда очолив перший десант через Дніпро у районі сіл Переволочна і Солошине, що на південь від Кременчука (нині Кобеляцький район Полтавської області). Під масованим вогнем противника його підрозділ успішно подолав водну перешкоду, за що 26 жовтня 1943 року «За геройський подвиг, проявлений при форсуванні Дніпра, успішне закріплення та

розширення плацдарму на західному березі річки» був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Тоді військова газета 2-го Українського фронту у дописі фронтового кореспондента «Під зливою вогню» повідомляла: «Командир викликав лейтенанта Івана Каліберду і сказав: «Ви командир першого десанту. Вам треба першими переправитися на правий берег». Лейтенант коротко відповів: «Буде виконано!».



... Злива вогню зійшла на перший пором, але він рухався за визначеним курсом і таки досяг берега. На жаль, не довелося ступити на правий берег Дніпра командирю десанту: він отримав смертельне поранення і бойові друзі поховали відважного офіцера на заповітному березі. Героя немає в живих, але пам'ять про нього житиме вічно!»

На щастя, кореспондент припустився помилки: офіцер-сапер Іван Каліберда вижив, хоча й був за крок до смерті. Тоді, 29 вересня 1943 року, під час переправи лейтенант отримав важке кульове поранення. Бійці винесли його на руках з-під вогню і відправили у шпиталь. Через кілька місяців він повернувся у стрій, а на грудях молодого офіцера яскраво виблискувала Зірка Героя Радянського Союзу.

П'ять тисяч кілометрів фронтових доріг залишилося у офіцера за плечима. Він завжди воював на передовій, а тому бачив війну такою, якою вона була насправді: жахливою та безжалісною, з перемогами і гіркотою втрат. Після Другої світової, у званні старшого лейтенанта, Іван Опанасович не полишив військову службу, а навпаки, пов'язав своє життя з армією.

У 1954 році закінчив Військово-юридичну академію і був скерований у Прикарпатський

військовий округ на посаду помічника військового прокурора округу. Після звільнення у запас спочатку працював начальником Музею історії військ Прикарпатського військового округу, згодом - викладачем початкової військової підготовки у загальноосвітній школі № 34, начальником відділу кадрів Наукової бібліотеки імені Василя Стефаника Академії наук України.

Бойовий та трудовий стаж Івана Опанасовича Каліберди складає більше 55 років! За роботу з військово-патріотичного та інтернаціонального виховання молоді у 1984 році був нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради України. Він також є почесним працівником прокуратури України. І сьогодні, незважаючи на свій поважний вік, залюбки зустрічається з молоддю, є бажаним гостем у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Напередодні величного свята Перемоги я завітав до Івана Опанасовича, аби побажати ветеранові здоров'я, разом з ним згадати буремні роки Другої світової і, зрозуміло, поцікавитися його думкою щодо нинішнього протистояння ворогу на Сході України.

- Шостий рік іде війна, ситуація на Донбасі далеко не проста... Та я вірю: скоро, дуже скоро здоровий

глузд таки переможе, сторони дійдуть згоди і запанує мир у регіоні та в Україні.

На жаль, війна несе смерть, розруху, гинуть люди та військовослужбовці, які мужньо протистоять ворогу. Серед них і вихованці Національної академії, славні сини українського народу! Я пишаюся ними!

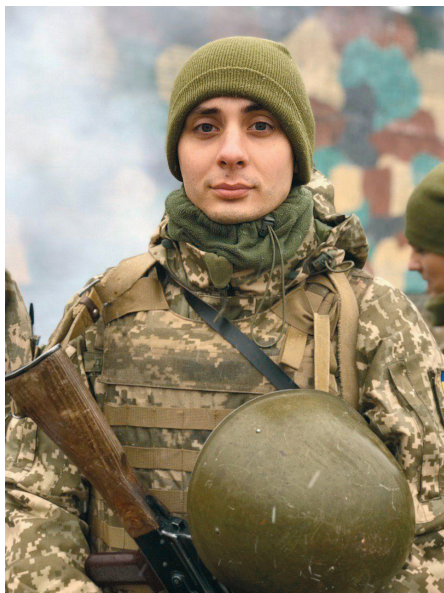
Так, Україні потрібен мир і керівництво нашої держави докладає усіх зусиль, аби він якомога швидше настав. І він обов'язково запанує на Донбасі, як ми свого часу змогли перемогти нацистів у 1945-му!

У ці травневі дні хочу скористатися нагодою і побажати усім тим, хто протистояв фашистським загарбникам, і тим, хто нині воює з агресором на Сході – міцного здоров'я, здійснення усіх мрій та успіхів у ратній праці, щастя та достатку! Нехай над нами буде лише мирне й безхмарне небо!

Вітаємо і ми зі столітнім ювілеєм Героя Радянського Союзу генерал-майора юстиції Івана Опанасовича Каліберду!

Бажаємо йому міцного здоров'я і своїм особистим прикладом ще довго виховувати захисників нашої Батьківщини.

Віталій СТЕЧИШИН



Усі ми, навчаючись у старших класах загальноосвітньої середньої школи, все частіше розмірковуємо щодо вибору майбутньої професії. І це прекрасно, коли твоє бажання стає реальністю і ти опановуєш омріяний фах в обраному тобою виші.

Свого часу я вступив до Національного університету цивільного захисту України. Після завершення навчання здобув ступінь магістра і отримав спеціальність інженера з охорони праці. Та пропрацювавши два роки, зрозумів: це зовсім не та справа, якою б хотів займатися усе життя. Вочевидь, все ж таки потрібно було прислухатися не до порад моїх батьків, які бодай чи не щодня підштовхували мене, школяра, до обраного саме ними вишу... Хоча, впевнений, нічого поганого вони мені не бажали і хотіли, щоб навчання у цьому університеті дало мені знання та навички для майбутньої роботи.

На третьому курсі вступив на військову кафедру нашого університету, де впродовж двох років навчався за спеціальністю «військовий психолог». Правду кажучи, вже тоді чітко усвідомив, що моє покликання – психологія! Як виявилось згодом, не помилився. Адже, закінчивши магістратуру, як офіцер запасу, був призваний до лав Українського війська на посаду заступника командира з морально-

КОЛИ ЗАЙМАЄШСЯ УЛЮБЛЕНОЮ СПРАВОЮ...

психологічного забезпечення артилерійської батареї окремої артилерійської бригади імені генерал-хорунжого Олексія Алмазова.

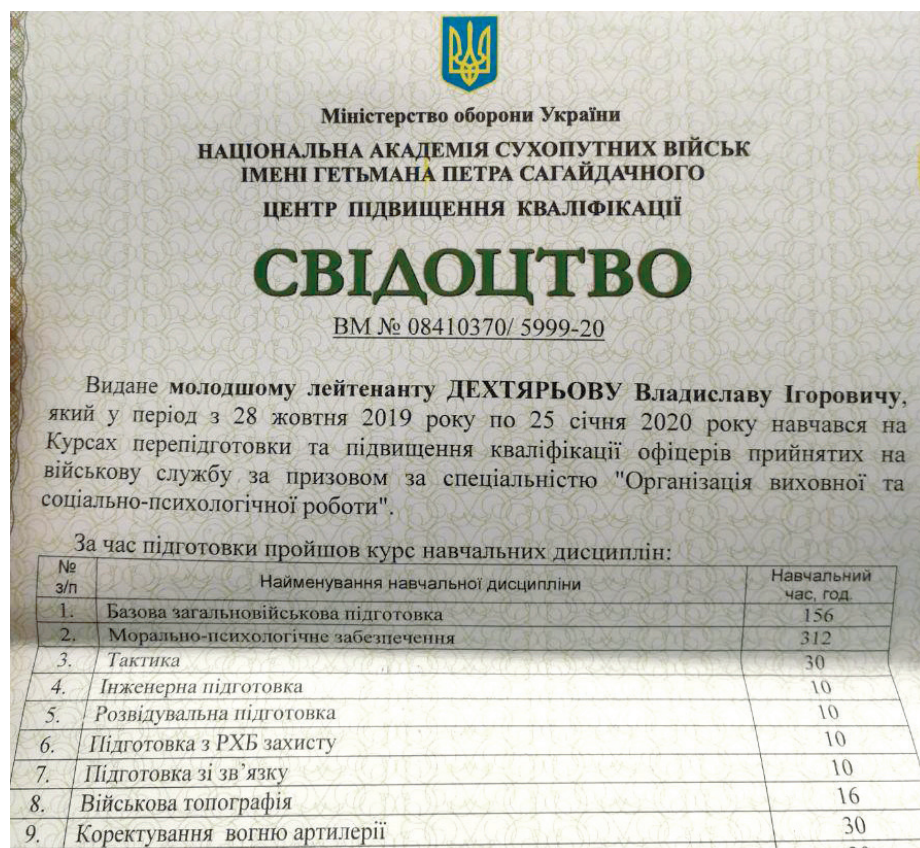
Зізнаюсь, у перші тижні – місяці у війську відчував себе ніяково. Скажу більше: був певний страх, адже усвідомлював, що бракує знань. Одразу пригадалося, що вступав на військову кафедру передусім тому, що з офіцерським званням зможу швидше працевлаштуватися, у тому числі і у силові структури. Але не міг передбачити, що робота з особовим складом потребує особливої конкретики як під час занять, тренувань, так і у години дозвілля.

Здавалося, що все роблю так, як у підручнику сказано... Але на практиці все значно складніше виявилось. Добре, що поряд були старші товариші, колеги з дивізійної ланки та управління морально-психологічного забезпечення бригади.

Так, знань бракувало. Навіть постало питання щодо зміни військової спеціальності... Та невдовзі мені запропонували пройти курси підвищення кваліфікації у Національній академії сухопутних військ, на що з великим бажанням власне і погодився.

Нині тримісячне навчання згадую з великою вдячністю. Воно пройшло наче на одному подиху. І перш за все тому, що заняття, як практичні, так і теоретичні, проводили досвідчені науково-педагогічні працівники, офіцери з бойовим досвідом, які на конкретних прикладах розповідали про специфіку нашої спеціальності у військах, в умовах збройного протистояння на Сході нашої країни.

Ще задовго до відбуття у війська, кожен з моїх колег склав поетапний план дій, які першочергово мав запровадити у підрозділах. Це стосувалося як роботи з особовим складом, так і



ведення відповідної документації. Вже безпосередньо у підрозділі я, так би мовити, свіжим поглядом оцінив стан МПЗ, розробив план занять з підлеглими тощо.

Приміром, я з особливим бажанням відвідував заняття капітана Олександра Назарійчука, який для мене став беззаперечним авторитетом як фахівець з морально-психологічного забезпечення. Що завжди вражало, так це його конкретика щодо застосування теоретичних навичок на практиці.

Не менш повчальними були настанови викладача кафедри МПЗ Юрія Сусола. Особливо стали у пригоді його поради щодо роботи із потенційними кандидатами на службу за контрактом у Збройні Сили України. Через тиждень після повернення з курсів я був відряджений у військомати Дніпра для проведення цього важливого завдання. П'ять чоловік тоді зголосилися підписати контракт з нашою бригадою!

Тож про курси та Академію у мене залишилися лише позитивні спогади. А ще хочу наголосити на тому, що випускники Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного зарекомендували себе у нашій бригаді, як справжні фахівці своєї справи, вони є прикладом мужності для особового складу, справжні патріоти України!

Мені до вподоби моя нинішня професія. Невпевненість та момент страху, які відчував під час призову на службу та у перші місяці виконання службових обов'язків, переросли у задоволення від того, що я можу займатись улюбленою справою. Тому я остаточно прийняв рішення підписати новий контракт на продовження служби, аби разом з особовим складом відбутися на Схід для виконання завдань у зоні проведення Операції Об'єднаних Сил.

**Молодший лейтенант
Владислав ДЕХТЯРЬОВ**

КУРС ДЛЯ ВИКЛАДАЧІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ



У нашому виші завершився Курс з підвищення методичної майстерності викладачів англійської мови. До заходу, що тривав упродовж тижня на базі кафедри іноземних мов, залучалися викладачі англійської мови Національної академії сухопутних військ, Харківського національного університету повітряних сил, Одеської Військової академії, кафедри військової підготовки Кам'янець-Подільського національного університету імені І. Орієнка. Його назва — «CIVELT» (Certificate in Vocational English Language Teaching (for university #ESP teachers)).

Курс проходив під керівництвом Роберта Бакмастеа — інструктора-методиста з вивчення англійської мови, який є розробником англійського проєкту ідей (The English Ideas Project), автором книг «Being the Best», «Tactical and Peacekeeping Operations» and «The Ideas of English Grammar», а також членом латвійської Асоціації вчителів англійської мови



ВІДЛУННЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ

ПУТІНСЬКА ПРОПАГАНДА ПРО «ПАКТ МОЛОВОТА- РІББЕНТРОПА»

Суперечки навколо німецько-радянського пакту про ненапад не вщухають в Росії і досі, при цьому превалює повернення до радянського трактування цієї ганебної сталінсько-гітлерівської обробки. Офіційні пропагандисти відкидають незаперечний факт змови Сталіна з Гітлером. У масовій свідомості, сформованій «телезомбоскринею», зберігається тверде переконання, що Сталін «виграв війну» проти гітлерівської Німеччини, а «переможців не судять», тому що, очевидно, судити вже нікому.

Імперію важко будувати без історичного міфу, який би мав об'єднавчий ідеологічний характер для суспільства. Після розпаду Радянського Союзу для Росії таким міфом залишився один – так звана «Велика Вітчизняна війна». Для Росії перемога Радянського Союзу над Німеччиною і її сателітами у Другій світовій завжди мала не лише історичне, а

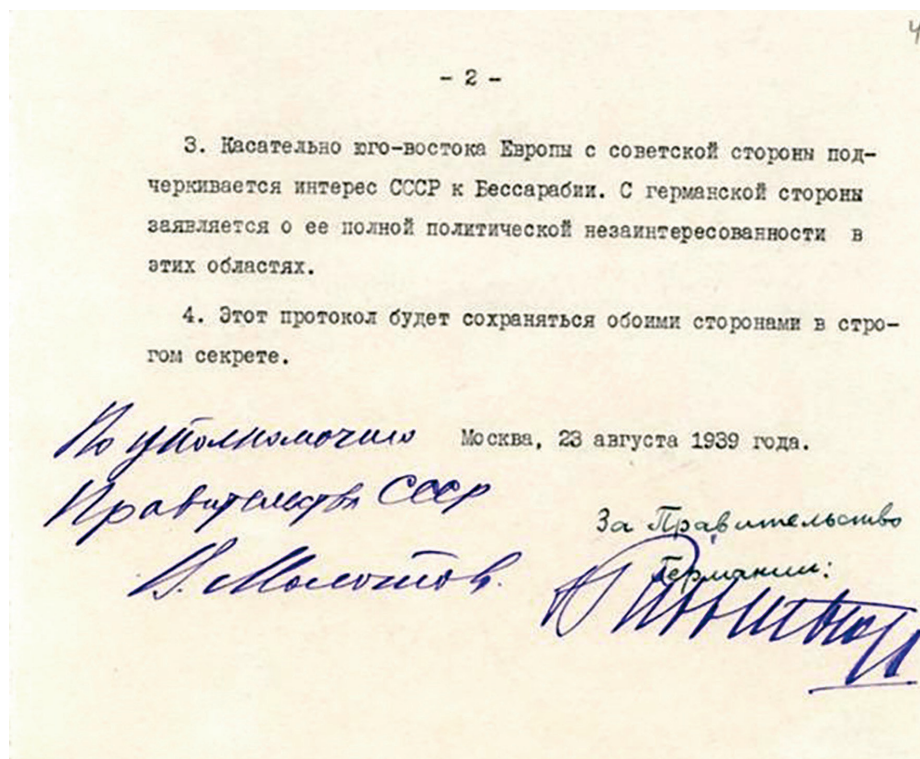
й сакральне значення, яке визнає росіян як найголовніших «переможців фашизму» і за що європейські народи мають бути вічно вдячні Росії, хоча загальновідомо, що «радянське визволення» країн Центрально-Східної Європи не мало нічого спільного зі свободою. Про це свідчать повстання проти радянської диктатури в Угорщині у 1956 році, у Чехословаччині – в 1968 році і введення військового стану в Польщі в 1981-83 рр. з метою силового придушення виступів польської опозиції.

Сьогодні риторику і міфи «Великої вітчизняної війни» Кремль використовує для виправдання своєї агресії проти «братської» України – анексії Криму і окупації частини Донбасу. За логікою кремлівських стратегів, ті, хто перемогли Гітлера, не можуть бути злочинцями й окупантами сьогодні. З російських телеканалів постійно лунає теза про те, що війна Росії з Україною – це не агресія проти сусідньої держави, а «боротьба проти бандерівців і фашистів, які загрожують Росії і Європі». І це в



той час, коли в Росії практично легально існують десятки профашистських і чорносотенних організацій з російською специфікою, в тому числі і «антифашистська» молодіжна організація «Наші». В російському опозиційному середовищі учасників цієї організації називають «нашистами» і «путін-югендом», порівнюючи з «гітлер-югендом». Як тут не згадати вислів мудрого В. Черчілля: «Фашисти майбутнього називатимуть себе «антифашистами»...

Після того, як у середині липня минулого року стало відомо, що президент РФ Путін не буде запрошений до Варшави на меморіальні заходи з нагоди 80-річчя початку Другої світової війни, в російських ЗМІ з'явилося багато публікацій, в яких автори звинувачують Польщу 30-х років в імперіалістичній політиці та співробітництві з Третім Рейхом. Зокрема, стверджується, що з часів Юзефа Пілсудського в основі польської політики на Сході лежить прагнення «польських імперіалістів» до створення «Великої Польщі від моря і до моря» шляхом розчленування Росії і окупації України. Стверджується також, що в 1930-х роках Польща



нібито неодноразово блокувала зусилля щодо створення анти-гітлерівської коаліції, і таким чином «несе відповідальність за катастрофу вересня 1939 року». При цьому наголошується, що Варшава нібито «поставила хрест на проєкті радянсько-британсько-французької військової конвенції», не погоджуючись на пропуск частин Червоної Армії через свою територію до кордонів Німеччини у разі потреби.

У російських офіційних публікаціях також поширюється інформація про те, що нібито у січні 1939 року між І. фон Ріббентропом і Юзефом Беком велись перемовини про формування польсько-німецько-галицького альянсу з метою наступу на Київ і Москву. А у 1936-38 рр. польський і німецький генштаби начебто розробляли спільний план «Рішення на Сході» («Rozwiązanie na Wschodzie»), який передбачав спільне вторгнення «союзних» військ в Україну та Білорусію.

РЕЦИДИВ ГІТЛЕРИЗМУ І СТАЛІНІЗМУ У ХХІ СТОЛІТТІ

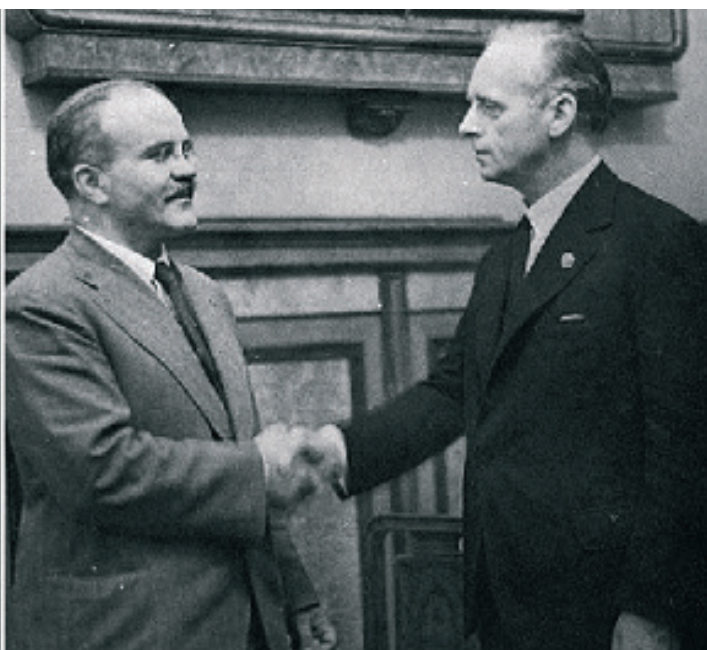
Анексія Росією українського Криму і окупація частини Донбасу свідчать про те, що рецидиви конфронтаційного мислення і агресивної політики 30-х років минулого століття все ще мають місце в Європі і нині. І це незва-



жаючи на те, що 1 серпня 1975 року 35 європейських держав підписали у Гельсінкі Заключний акт Наради з безпеки і співробітництва в Європі (НБСЕ), в якому європейським країнам гарантувалися основні принципи незмінності кордонів, територіальної цілісності, мирного врегулювання конфліктів, невтручання у внутрішні справи, відмови від застосування насильства, рівності і рівноправності суверенних держав.

Як зазначив Тімоті Снайдер, професор історії Ельського університету, постійний співробітник Інституту наук про людину (IWM)

у Відні, «кампанія Росії проти України у 2014 році разюче схожа на німецьку кампанію проти Чехословаччини 1938-го року: тут і використання етнічного націоналізму, і викривлення інформації про історичні регіони, існування яких починають доводити після їх відторгнення («Судетська область» та «Новоросія»), і підтримка сепаратистів, у яких без зовнішньої допомоги не було б жодних шансів вистояти, і бажання знищити європейську систему безпеки шляхом руйнації великої європейської держави, яка прагне бути більш демократичною, ніж деякі її сусіди».





Під час вторгнення в Україну Росія закликала європейських крайніх правих політиків підтримувати її дії і поширювати її версію подій на Донбасі в якості громадянської війни. Вибірчий фарс в окупованих Донецькій і Луганській областях, як і фальшивий референдум в окупованому Криму, схвалюють європейські ультраправі політики, запрошені в якості «спостерігачів».

На центральному телебаченні РФ звучать звинувачення в Голокості на адресу самих євреїв, робляться спроби реабілітувати Сталіна і Гітлера. Російські неонацисти беруть участь у травневих парадах з нагоди Перемоги над Німеччиною, проводять мітинги у нацистському стилі зі смолоскипною ходою. Росія сьогодні дуже нагадує СРСР часів Сталіна, коли навколо були одні вороги. При цьому ворогами стають не тільки країни-члени НАТО, а й колишні радянські республіки - Україна, Грузія, Молдова, країни Прибалтики і навіть Білорусь з Казахстаном.

Звісно, порівняння між режимами Гітлера, Сталіна і Путіна можуть бути достатньо умовними і фрагментарними. Проте, хоча повного співпадіння між ними немає і не може бути, але певні окремі аспекти в їх політиці є досить схожими і це визначається загальними спільними рисами, притаманними авторитарним і тоталітарним режимам. Спробуємо далі окреслити схожі

аспекти у діяльності цих режимів.

Якщо порівнювати Німеччину 30-х років минулого століття і Росію після 1991 року, можна зробити висновок про те, що обидві країни однаково пережили геополітичні поразки: Німеччина програла Першу світову війну, а Росія перестала бути системоутворюючим ядром СРСР, оскільки він розпався. Обидві ці поразки супроводжувалися політичними і економічними кризами, що спричинило як серед більшості німців, так і серед більшості росіян розчарування в лібералізмі і демократії і породило реваншистські почуття і ностальгію за «сильним лідером, який міг би навести порядок». І таким лідером для Німеччини став Гітлер, а для Росії – Путін, яких поєднує гібридний стиль поведінки: тобто вони кажуть одне, а роблять зовсім інше.

Так, у своїй першій заяві для

світу у травні 1933 року Гітлер палко говорив про його велике бажання жити у мирі з сусідніми країнами: «Війна - безмежне безумство, Німеччина готова ліквідувати не тільки наступальну зброю, але й усю свою армію, тільки б зберігся мир», хоча в цей час він вже виношував свої реваншистські плани, які в загальних рисах були викладені ще у 1925 році в його книзі «Майн Кампф». У березні 1935 року Гітлер звертається з парламентської трибуни до Заходу: «Німеччина не хоче війни, тому що прекрасно розуміє: в будь-якій війні гине цвіт нації... Ми й гадки не маємо завойовувати інші народи. Німеччині потрібен мир, вона прагне його!».

Путін у своїх численних публічних виступах також позиціонує себе, як борець за мир, за європейську безпеку від «Лондона до Владивостока». Так, у своїй гучній «мюнхенській промові» 10 лютого 2007 року він зокрема сказав, що «єдиним механізмом прийняття рішень щодо використання військової сили, як останнього аргументу, може бути лише Статут ООН», однак, як відомо, Москва не зверталася до РБ ООН за дозволом розв'язання військових дій у Грузії у 2008 році і в Україні у 2014 році. Більш того, саме Генасамблея ООН прийняла кілька резолюцій, які засуджують дії РФ у Криму і на Донбасі. Зокрема, 27 березня 2014 року 100 країн світу (52% членів ООН) засудили російську анексію



Криму. Понад 40 держав запровадили політичні й економічні санкції проти країни-агресора.

У своєму посланні до Федеральних Зборів 1 березня 2018 року Путін заявив: «Ми нікому не загрожуємо, ні на кого не збираємося нападати, нічого ні у кого, погрожуючи зброєю, не збираємося забрати: у нас у самих все є. Навпаки, вважаю за необхідне наголосити: зростаюча військова міць Росії - це надійна гарантія миру на нашій планеті». Незрозуміло тільки - чому з 2014 року на цього «гаранта миру» посипалися санкції з усіх боків?

Як зазначає відомий російський політолог Андрій Піонтовський: «основою будь-якого тоталітарного режиму є міф, що спокушає більшу частину населення. Наприклад, ідея переваги німецької раси або комуністичної ідеології. Власне, тоталітарний режим живе доти, доки живе його міф». Як відомо, основою гітлерівського нацизму був міф про обраність і перевагу німців над іншими народами. Подібне ми спостерігаємо і в путінізмі. Так, 17 квітня 2014 року в ході прямої лінії спілкування з населенням Росії, Путін зазначав, що «наш генний код, майже напевно є одним з наших головних конкурентних переваг у сьогоdnішньому світі... Звичайно, ми менш прагматичні, ніж інші народи, менш розважливі, але зате ми ширші і щедріші душею. І в цьому відбивається велич нашої країни, її неозорі розміри»... Отже, «щедрі і незбагненна російська душа» -



це найбільше надбання «русского мира». І протягом останніх шести років українці відчують на собі «щедроти російської душі», ховаючи майже щодня своїх захисників «українського світу»...

12 вересня 1938 року на завершальній церемонії партійного з'їзду у Нюрнберзі Гітлер виголосив запальну промову про «повернення Судетів у рідну гавань» і здатність Німеччини захистити співвітчизників силовим шляхом. На думку багатьох аналітиків, «кримська промова» Путіна 18 березня 2014 року перед депутатами Федеральних зборів з нагоди прийняття Криму до складу РФ в цілому термінологічно повторює «Судетську промову» Гітлера: «роз'єднана нація», «роз'єднаний народ», «об'єднання земель», «націонал-зрадники». У «кримській промові» Путін проголосив «своє право і священний обов'язок» захищати по всьому світу не тільки російських

громадян, а й усіх етнічних росіян і російськомовних. Чомусь він не звертає уваги на те, що сьогодні російськомовні громадяни України становлять щонайменше третину захисників Донбасу від проросійських сепаратистів. Сьогодні в Україні не мова, а цивілізаційний вибір визначає позицію її громадян: жити в європейській демократичній Україні, чи в комуно-ординській путінській Росії.

Звісно, нове українське керівництво, як, зрештою, і попереднє, не може розраховувати на розв'язання цього конфлікту силовим способом, зважаючи на величезний воєнний потенціал Росії. Проте, Збройні Сили України мають бути достатньо сильними, аби дати достойну відсіч можливій широкомасштабній російській агресії. В цих умовах основну ставку Київ має робити на дипломатичні шляхи розв'язання конфлікту за підтримки наших європейських і американських партнерів. Але це не означає, що українське керівництво має погоджуватись з тими пропозиціями і рекомендаціями наших партнерів, які не узгоджуються з національними інтересами України. Тому українська дипломатія має стати більш наступальною і своєчасною, а також швидко діяти на випередження і нейтралізацію негативних моментів і загроз.

Олексій ВОЛОВИЧ,
кандидат історичних наук



Рубрику веде доцент кафедри гуманітарних наук
Клавдія ПАНАСЮК

ВИВЧАЙМО УКРАЇНСЬКУ МОВУ РАЗОМ

**22 травня 2019 року
Кабмін схвалив нову
редакцію
Українського
правопису, в якому
подано перелік базових
орфографічних, грама-
тичних, стилістичних
правил, обов'язкових
для виконання**

ЗМІНИ ДО ПРАВОПИСУ

УЖИВАННЯ І, И НА ПОЧАТКУ СЛОВА

Деякі слова мають варіанти з голосним **и**: ірій та ирій, ірод і ирод (дуже жорстока людина).

На початку окремих вигуків (ич!), часток (ич, який, хитрий).

Дієслово **икати** (вимовляти **и** замість **і**) та похідного від нього іменника **икання**.

На початку слова у деяких загальних та власних назвах, що походять із Тюркських та інших мов, відповідно до їх вимови у цих мовах: **Ин-оба**, **Кім Чен Ин**.

ПРАВОПИС ПРЕФІКСІВ

В іменниках і прикметниках уживаємо префікс **архі-**: архіважливий, архіскладний, архімільйонер.

Увага! У назвах церковних звань, титулів та чинів уживаємо префікси **архи-** та **архі-**: архимандрит і архімандрит, архиєрей і архієрей, архистратиг і архістратиг та інші.

Уживання голосного **и** у префіксі **анти-** та голосного **і** у префіксі **квазі-** не підпадає під правила вживання голосних **и, і** в загальних назвах іншомовного походження. Пор.: антиалкогольний, антиароматичний, антиаргумент, антистатистичний, антиєвропейський, антиінфляційний, антинауковий, антиурядовий, антиядерний, квазі-

глобальний, квазіобертання, квазіоптика, квазіплоский, квазіупружність, квазіринок, квазістійкість, квазічастинка.

ІМЕННИКОВІ СУФІКСИ

За допомогою суфіксів **-к-**, **-иц-(я)**, **-ес-** та інших від іменників чоловічого роду утворюємо іменники на означення осіб жіночої статі.

Найуживанішим є суфікс **-к-**, бо він поєднуваний з різними типами основ: авторка, дизайнерка, директорка, редакторка, співачка, студентка, фігуристка та інші.

Суфікс **-иц-(я)** приєднуємо насамперед до основ на **-ник**:

верстальник – верстальниця,
набірник – набірниця,
порядник – порядниця;
та суфікс **-ень**: учень – учениця;
суфікс **-ик(я)** сполучаємо з основами на **-ець**:

кравець – кравчиня, плавець – плавчиня, продавець – продавчиня;

на приголосний: майстер – майстриня, філолог – філологиня, боець – бойкиня, лемко – лемкиня;

суфікс **-ес-** рідковживаний: диякон – дияконеса, патрон – патронеса, поет – поетеса.

СКЛАДНІ СЛОВА

е після **й**, яким закінчується основа іменника м'якої групи, та після м'якого подовженого приголосного першої частини графічно передаємо буквою **є**: життєпис, сміттєзбиральний, хімієтерапія.

РАЗОМ ПИШЕМО:

складноскорочені слова (мішані та складові аббревіатури) й похідні від них: епідемістанція, профспілка, Святвечір.

Слова з першими регулярно вживаними іншомовними компонентами на голосний та



приголосний: абро-, авіа-, авто-, агро-, аеро-, аква-, алко-, арт-, астро-, аудіо-, біо-, боди, боді (перед голосними), веб-, геліо-, гео-, гідро-, дендро-, екдо-, еко-, економ-, етно-, євро-, зоо-, ізо-, кібер-, мета-, метео-, моно-, мото-, нарко-, нео-, онко-, палео-, пан-, пара-, поп-, прес-, псевдо-, соціо-, теле-, фіто-, фолк-(фольк-), фоно- та інш.: аброморфема, авіарейс, автовідповідач, агробізнес, аерометод, акватехніка, алкотест, артринок, астроко-рекция, аудіоальбом, біоцикл, бодіарт, вебсторінка, геліоцентр, геополітика, гідропарк, дендропарк, екопродукт, економклас, етногурт, єврозона, євроремонт, зоосад, кібермашина, метанова, метеостанція, моновистава, мотокрос, наркобізнес, неомодерніст, онколікарня, панамериканський, параолімпієць, попмузика, попгурти, пресконференція, псевдонаука, псевдогромадянський, соціосфера, телехроніка, фітотерапія, фолкгурт, фолькмузика, фонозапис: так само слова з питомими компонентами **іно-** (іншо-, інако-), **лже-**: іновірець, інакодумець, іншодумець, лжепророк, лжесвідок.

Примітка. Якщо такі іншомовні компоненти приєднані до власного імені, то їх пишемо з дефісом: поп-Європа, псевдо-Фауст.

ГОВОРІМО ТА ПИШІМО ПРАВИЛЬНО

УЖИВАЮТЬ

А вірніше сказати
Безвихідне положення
Без всяких сумнівів
Бережись поїзда!
Битком набито
Вартує осуду
Ввиду цього
Ведуча організація
Виконано мною
Вірна думка
Говорять на різних мовах
Гостра необхідність
Губити час
Далеко краще
Діюча влада
Для виду
Довший час
Жорсткі умови
Завірити підпис
Закрити вікно
Зір падає
Іде реєстрація
Інородне тіло
Керуючий відділом
Кричущі протиріччя
Любий з вас
Мати зло на кого
Місце жителя
М'ясні блюда
На другий день
Накопичити досвід
Настоювати на своєму
Обезкуражив мене
Область науки
Об'ява про збори
Перейшов границі
Піднялися ціни
Попасти в аварію
Рішуче заперечив усе
Складається враження
Тормоза відказали
Хворий коронавірусом
Ціленаправлена діяльність
Через силу
Яке твоє діло?

РАДИМО

А правду **кажучи**
Безпор**а**дне (безви**х**ідне) стано**в**ище
Поза **б**удь-яким **с**умнівом, безсумнівно, нічого й казати
Стереж**и**ся поїзда (по**т**яга)!, обережно, пої**з**д!
Повнісінько, повно-повнісінько (на**п**хано)
Вар**т**ий **о**суду
Через це
Провід**н**а організ**а**ція
Я ви**к**онав
Слу**ш**на (правиль**н**а) дум**к**а
Говор**я**ть різними мов**а**ми
Край**н**я потреба
Г**а**яти час, марну**в**ати час
З**н**ачно к**р**аще (лі**п**ше)
Н**и**нішня влада, ч**и**нна влада
Для год**и**ться, про людське **о**ко
Трив**а**лий час
Тяж**к**і умови
Засв**і**дчити під**п**ис
Зачин**и**ти вікно (але зак**р**ити вікно со**б**ою, ч**и**мось)
Зір погір**ш**ується
Трив**а**є реєстр**а**ція
Стор**о**нне тіло
Керів**н**ик відділу
Вели**к**і (іст**о**тні) супереч**н**ості
Кож**н**ий (ко**ж**ен, будь-х**т**о, пер**ш**ий-ліп**ш**ий) з вас
Сердитися, зли**т**ися на кого
Мі**с**це прожив**а**ння
М'яс**н**і стр**а**ви
Наст**у**пного дня
Примно**ж**ити (нагро**м**адити) досв**і**д
Наполяг**а**ти на сво**є**му
Збенте**ж**ив мене
Г**а**лузь (с**ф**ера) науки, науко**в**а діля**н**ка
Оголо**ш**ення про збори
Перебрав міру, перейшов через край
Зросли ціни
Потра**п**ити в аварію
Геть ч**и**сто заперечив
Виника**є** враження
Г**а**льма відмовили (не працю**ю**ть)
Хворий на корона**в**ірус
Цілеспрямована дія**ль**ність
Понад **с**илу, нас**и**лу
Що тобі до **т**ого?

(Далі буде)



А в Академії весна...